

BOGOLJUB

CERKVEN LISTI ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2'—; za Nemčijo
K 2'50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3'—

Spisi in dopisi se
pošljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 3661 ex 1911

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

735

Denarni promet do 31. decembra 1911
čez 82 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1911
čez 22 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

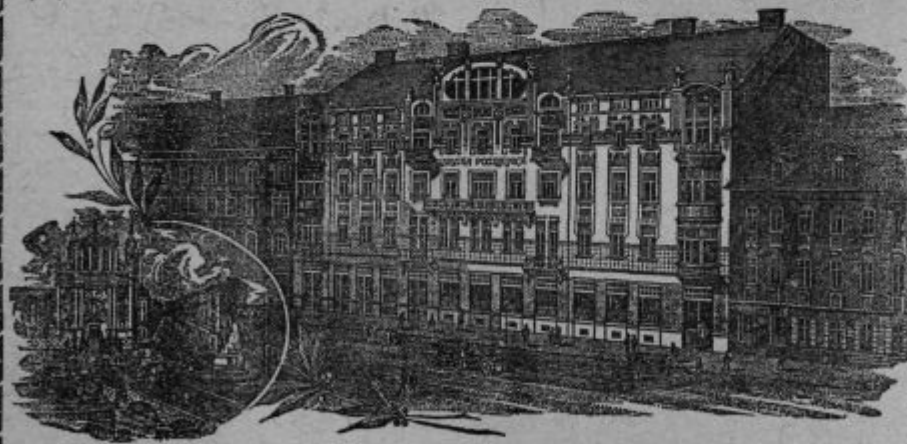
Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritičje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odst. o kov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
K 704.939-27

Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadrugnikom posojila proti vključbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in z lastavi vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

MARLIN TRG

Fran Povše, komercialni svetnik, vodja, graščak, državni in deželni poslanec, predsednik. Josip Šiška, stolni kanonik, podpredsednik. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n Ljubljano. Dr. Josip Dermastia, Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, hišni pos. v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni pos. in blagajnik „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar, Karol Pollak, tovarnar in pos. v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg bolj-
šega 2-40 K, **polbelega** 2-80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5-10 K, 1 kg
izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6-40 K in 8-K; 1 kg **sivega puha**
6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsi puh** 12 K. — Pri 5 kg
se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega,
jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica**

180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim,
mekkimračjim **perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K;
posamezne pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K
više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovnitev dopuščena,
3557 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Odrezke

moškega in ženskega blaga, kateri so se nakupi-
čili tekom sezone, prodam, dokler so še v zalogi,
po jako nizkih cenah. Blagovolite torej izbrati pri-
liko in zahtevajte brezplačno povzornjenje, katero
pa blagovolite vrniti v teku 8 dni.

Razpošiljalnica sukna
FRANC ŠMID
Jägerndorf Nr. 211 avstr. šlezija.

Pozor! 1451 Čitaj!

Biljinski eliksir

je napravljen iz najboljših zdravi-
vilnih gorskih bilin in po zdravni-
ških kil st. okovnjakih preizkušen
kot najboljšo zdravilo proti vsem
bolezni želodca, črev, jeter,
ledvic in vranice. Zdravi naj-
bolj zastarele bolečine v želodcu,
odstranjuje krče, daje slast in po-
spešuje prebavo, čisti kri, pomir-
juje živce ter jači in krepi ves
život. Zato naj ga naroči vsaka
hiša. Na razpolago mnogo pri-
znanic in zahvalnic. Pošilja se
po povzetju ali predplačilu
znoska:

3 val. ali 12 mal. stekl. fra nko vsaka pošta 5-20 K
6 " " 24 " " " " " " 8-80 K
9 " " 36 " " " " " " 12-80 K
12 " " 48 " " " " " " 16-20 K

Dobiva se samo pri meni.
Prosim naj se točno naslavlja:

Lekarna pri
Spasitelju.
Koprivnica,
Hrvatsko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in
ženske obleke, kakor tudi peril-
nega blaga, novosti v rutah
in šerpah, kakor tudi vse
drugo v to stroko spa-
dajoče blago v doli
imenovanih
trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

odslej Pred škofijo šte. 3

poleg knezoškofijske palače

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Priložnostni nakup!

Lepa žepna ura z verižico K 3-50.
30.000 komadov

kupljenih, zaraditega pošiljam 1 lepo 36 ur
idočo (ne 12 ur) „Gloria“ srebrno anker rem.
uro, švic. kolesje z lepo gravir. oklopjem, s
sekundnim kazalcem in lepo pozlačeno ali
posrebr. verižico natančno idočo le za K 3-50

nadalje ponudim eno pravo pozlačeno 36 ur idočo anker-rem.
prve vrste švic. uro s pozlač. verižico za K 5. Triletno pisмено
amstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju S. k. ohadne, razpo-
šiljalnica švicarskih ur, Krakov št. 78. Neštevilno priznanj in
aročil. Za neugajajoče denar nezaj. 3178

Koledar za januar.

I. Namen molitve za ta mesec, odločen od sv. očeta: **Organizacija apostolstva molitve med moškimi.** II. Posebni nameni za vsak dan:

Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
			Ijublj. škof.	Iavant. škof.
1 Sreda	Novo leto	Mir in blagoslov božji za celo leto	Trnovo, Ljublj.	Stari trg Sv. Martin v Slov. Gradcu
2 Četrtek	Makarij, pušč.	Katoliška cerkev na Balkanu	Dobrava p. Kropi	
3 Petek	Genovefa, dev.	Širjenje pobožnosti presv. Srca Jez.	Babno polje	
4 Sobota	Tit, škof	Katoliški časopisi	Planina p. Cirkn.	
5 Nedelja	Simeon, stolpnik	Samozataja in pravo kat. mišljenje	Javorje p. Litiji	Sv. Elizabeta v Sl. Gradcu
6 Ponedeljek	Sveti Trije kralji	Širjenje svete vere med neverniki	Sv. Trije kralji	
7 Torek	Valentin, škof	Reši nas kuge, lakote in vojske!	Stari log	Bolnišnica Sp. Dravogr.
8 Sreda	Severin, opat	Stanovitnost do konca	Mozelj	
9 Četrtek	Julijana in Bazil.	Domači mir	1/2 Mek. red. 1/2 Rep.	Razborje Sv. Miklavž
10 Petek	Pavel, puščavnik	Hrepenenje po krščanski popolnosti	Begunje p. Rad.	
11 Sobota	Higin, papež	Telesno zdravje	Olševk	Sv. Ilj
12 Nedelja	Ime Jezusovo	Češčenje imena Jezusovega	Morovec	
13 Poned.	Veronika, nuna	Spreobrnjenje grešnikov	Trnje	Sv. Vid Pameče
14 Torek	Hilarij, škof	Katoliški pisatelji	Unec	
15 Sreda	Maver, opat	Vdanost v voljo božjo	Podzemelj	Dolič Sv. Peter
16 Četrtek	Honorat, škof	Pogosto sveto obhajilo	Sora	
17 Petek	Anton, puščavn.	Redovniki in redovnice	Železniki	Podgorje Sele
18 Sobota	Sv. Petra stol	Rimska Cerkev	Ljublj., Sv. Peter	
19 Nedelja	1. predp. Sv. Druž.	Srečno življenje v družinah	Špitalič	Sv. Danijel v Celju
20 Poned.	Fabijan in Seb.	Vojaki in njih duhovni pastirji	Kočevje	
21 Torek	Neža	Device, katere so v nevarnosti	Sela p. Kamniku	Sv. Jožef v Celju
22 Sreda	Vincencij, muč.	Potrpežljivost v nadlogah	Goriče	
23 Četrtek	Zaroka bl. D. M.	Srečne poroke	Poljanica	v Celju Mar. cerkev
24 Petek	Timotej, škof	Da nas v svoji sv. veri ohraniš!	Brezovica	
25 Sobota	Spreob. sv. Pavla	Gorečnost za čast in službo božjo	Vrhnika	
26 Nedelja	2. predpeln.	Naši škofje in njih svetovavci	Mavčiče	Kapucini v Celju
27 Poned.	Jan. Zlatoust, šk.	Škofje in oznanovavci besede božje	Stara Oselica	
28 Torek	Pavla, vdova	Vdove in sirote	Goče	Javna bolnišnica Solske sestre
29 Sreda	Frančišek Salez.	Zavodi za otroke in odraslo mladino	Salezijanci	
30 Četrtek	Janez miloščinar	Naši dobrotniki	Peče	
31 Petek	Peter nolanski	Vsi v januarju umrli	Senožeče	

Odpustki.

1. Sreda. Novo leto. Popolni odpustek: a) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; b) udom družbe sv. Družine; c) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega pod navadnimi pogoji danes ali pa v nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Nedelja, prva v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili prvi petek. Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odpustki: a) če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v

bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

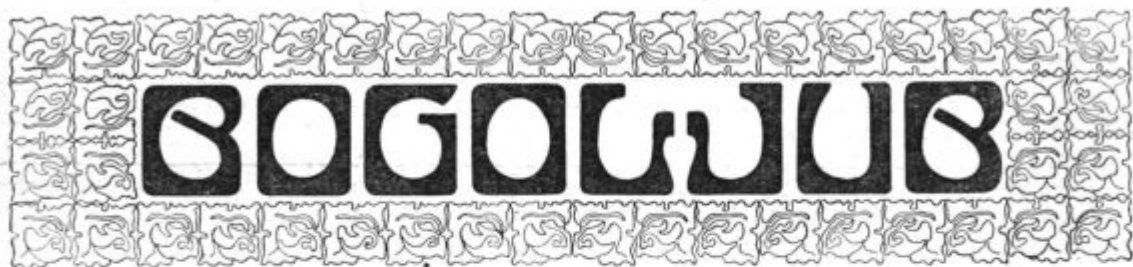
6. Ponedeljek. Sv. Trije kralji. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjev škapulir; c) udom družbe svete Družine; d) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; e) udom družbe živega rožnega venca; f) udom bratovščine za duše v vicah; g) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

16. Četrtek. Sv. Berard in tovariši. Popolni odpustek tretjerednikom.

25. Sobota. Spreobrnjenje svetega Pavla. Popolni odpustek udom bratovščine prečistega Srca Marijinega.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki molijo trikrat na teden skupaj sv. rožni venec.

28. Torek. Ime Jezusovo. V Avstriji dobe popolni odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh gredo k spovedi in sve-

Nov rod! — Novo življenje!

Naše geslo in program za prihodnost.

Prelepi, nežni praznik Brezmadežnega spočetja je danes, ko se tole piše. In po pridigarjih celega sveta kliče danes Marija človeškim otrokom: »Zdaj tedaj, otroci, poslušajte me: »Blagor njim, ki ohranijo moja pota!« ... Katera so ta pota? Pota čednosti, pota nedolžnosti, pota brezmadežnosti.

Da, blagor človeku, kdor hodi po teh potih — célo življenje, posebno še v mladosti! »Blagor neomadeževanim na potu, ki hodijo po postavi Gospodovi!« In »blagor možu, ki nosi jarm Gospodov od dni svoje mladosti!« Blagor onim, ki ohranijo nedolžnost, ki ne storijo vsaj smrtnega greha v svojem življenju! Blagor, blagor!

Ali pa živi naš rod tako? Ali živi tako naša mladina, zlasti moška mladina? Ali jih je med njimi mnogo, ki so krstno nedolžnost ohranili, ki smrtnega greha niso storili, ki so hodili po potih nedolžnosti, potih Marijinih celo življenje?

Žal, da se morajo premnogi ozirati le z bridkostjo nazaj na leta svoje »norosti, norosti zgubljene mladosti«, ki so »rodile cvetja malo, še tega rožce so se koj osule«.

Pa ne samo v mladosti, tudi v poznejših letih žive mnogi tako, kakor nekdanji rojaki sv. Pavla, o katerih je jokaje rekel, da so sovražniki križa Kristusovega, da le pozemeljsko ljubijo, da je trebuh njih bog in se hvalijo s tem, kar jim je le v sramoto.

Tudi pri nas imamo dosti takih v svoji sredi. Ali nas ne boli srce, če pogledamo okoli sebe in vidimo, koliko se med našim »milim narodom« še hudega godi, koliko Bog žali, kakó si mnogo naših rojakov nakopava na glavo nesrečo, časno in večno? — O tem je bil govor že na Dunaju pri evharističnem kongresu: »Kaj vidi Jezus iz tabernakeljna

po naši domovini?« Pa je dobro, če se še enkrat malo ustavimo in pomudimo pri tem pogledu. Kakor si mora posamezen človek vest izpraševati, da vidi, v čem je grešil, če v duhovnem življenju napreduje ali nazaduje, enako je potrebno časih pregledati naše javno življenje, življenje našega ljudstva, da vidimo, kam gremo, nazaj ali naprej ali na stran, česa se imamo varovati in česa bolj poprijeti.

Ali moremo biti popolnoma zadovoljni z življenjem našega ljudstva, življenjem sedanjega rodu?

Večkrat se govori in piše in bere o »našem dobrem ljudstvu«. Res ima ljudstvo naše veliko lepih vrlin. Kakó živa, močna vera se med njim dobi, kako velika verska požrtvovalnost, koliko dobrih src! Naprimer: zjutraj ob treh vstane, v trdi noči, v mrzli zimi, in kljub mrazu, dežju ali snegu hiti navsezgodaj v cerkev, — nič ga ne zadržuje — stoji in potrpi cele ure pri spovednici, potem morda prezeba, slabo oblečen, premočen, v cerkvi ali kje blizu cerkve, čaka še druge sv. maše, morda celo še krščanskega nauka, zadovolji se opoldne le z bornim koscem kruha ali si kupi za tri krajcarje »župce« — in tako preživi dan Gospodov ves v službi božji, nase skoro popolnoma pozabivši . . . Res občudovanja vredna gorečnost! Če primerjamo s tem življenje kakih mestnih mehkužnežev — kak razloček! — Ali pa: Siromak je, slabo hišico ima, malo polja, dolg ga tare, nesreče ga obiskujejo — pa ko pride še revnejši pred njegov prag, nikoli ga ne odžene; vedno še ima in dá pri svoji revščini svoj darček za berača, za pogorelce, za poplavljenca, za cerkev, za misijone . . . Zares »dar uboge vdove«, ki je »dala več kot vsi drugi!« To so tako lepe, plemenite strani našega ljudstva.

da jih moramo biti iz vsega srca veseli in zanje Bogu natihem hvalo dajati. In takih biserov, zavitih večkrat v revne cunje, ni malo . . .

Vendar danes nimamo namena govoriti o vrlinah našega ljudstva, ampak o njegovih — napakah. Omenili smo njegovih vrlin samó zato, da se ne bo reklo, da vidimo samó »črno«. — A črnega, žalibog, tudi ne manjka. Večkrat ima hudobija svoj dom prav blizu čednosti, morda pod isto streho . . . Poleg blaže, pobožne sestre sedi za mizo hudoben, sprijen brat. Ona moli dolgo v noč pred svojo podobo, on se klati ponoči okoli. Poleg ponižne, dobre žene — neroden, razuzdan mož. Ona je bila pri sv. obhajilu; on se je privlekel pijan domu. Pa — da se ne bodo Evine hčere preveč prevzele! — tudi narobe je časih: blag mladenič, dober mož, ženska hudobna, da ga ji ni para. Da, žalibog, tudi pod nizko kmečko hišo ima svoj dom — hudobija! . . .

Kdo bi naštel vse slabe, temne strani našega ljudskega življenja! Kdor ima srce za ljudstvo, on jih sam vidi; ne le vidi, čuti jih, ker ga srce boli, ko jih gleda. Kako lahko-miselna so pogostokrat naša dekleta: samo to misli, kakó se bo našopirila, kakó bodo fantje zanjó gledali in kje bo katerega vjela. Peté jo srbijo, na ples jo vleče, v gostilne zahaja, toliko časa se vrtoглаvi okoli, dokler kaj ne — iztakne. — Kakó površne, lesene in slepe so večkrat matere! Kakó slaba vzgoja po hišah! Zanimarja in zagovarja porrednega otroka, drugič ga zopet kolne, vpričo njega se jezi in krega nad duhovnikom, katehetom; zjutraj ko otrok gre v šolo, mu daje kozarček žganja, da ga pogreje —, slepa ženska, ki ne slutí, kakega gada si redí! — Kakó mlačni so večinoma možaki za prejemanje svetih zakramentov! Pa ga majaj s prižnice doli, kolikor ga hočeš; poslušá te, misli si pa svoje: »Mi pa ostanemo, kakor smo b'li!« Enkrat, dvakrat na leto, to je njegova »ornga«, in od te ornge ga ne spravi nikdo! — Kaj pa naši fantje? Oj, fantje — naša bolečina! Kakšno je bilo življenje večine naših fantov do najnovejšega časa? Odnekdaj so sicer bili na svetu dobri mladeniči; toda večina, pravim, kakó je živela? Ponočevanje, pijančevanje, razgrajanje, kvantanje, zapeljevanje, nečistovanje, — to so stare fantovske »čednosti«. Najlepša leta — najgrše preživljena! Koliko prask in pretepov, koliko nesrečnih pobojev in ubojev! Kdor bere časnike in bere v njih te žalostne zgodbe, — kaka žalost ga mora obiti, če si reče: to so naši rojaki, to so Slovenci — ti pretepači in ubijavci! . . . Kaj je navadno vselej krivo teh sramotno-žalostnih prizorov, to že vemo, — pijača! Naj je

komu vseč ali ne, moramo vendar to še in še poudarjati in ponavljati, prilično in nepri-lično: pijača ima »na vesti« največ hudobije, razuzdanosti, verske zanemarjenosti in zločinov. Kdor ni slep, kdor noče samega sebe in drugih varati, mora to uvideti in priznati. In vendar še ne morejo mnogi, tudi »pobožni«, razumeti, zakaj se borimo zoper pijančevanje, in ravno pijančevanje. Zato vendar, **ker bi s tem odpravili več kot polovico grehov in nesreč s sveta!** — Koliko vsled tega raznih pravn in tožbá, koliko zaprtije, nepotrebnih potov, zgubljenega časa, nepotrebne plačevanja! Koliko sploh med našimi ljudmi nepotrebne tožarenja, trme (!), sovraštva, nevoščljivosti, škodoželjnosti, maščevalnosti (trte porezati, drevesca poškodovati itd.)!

Toda bodi dosti tega! Slika je že dosti temna, črna! Dasi bi se dalo o tem še veliko napisati — pa da ne bodo rekli, da naše ljudi preveč črnimo in ob kredit pripravljamo! Važnejše kakor napake naštevati, je za nas vprašanje, kakó jih odpraviti.

Tudi o tem se dá veliko pisati. Poskusimo kar najbolj mogoče nakratko narediti!

Vprašamo: Ali je potrebno, da so ljudje tako slabi in k slabemu nagnjeni? Ali morajo taki biti? Ne! Bili bi lahko boljši, **ko bi bili — boljše vzgojeni.**

S tem pa imamo dan ključ do bolj-ših časov, boljšega rodu. Slabi ljudje večinoma niso sami krivi, da so taki; bili so pač slabo vzgojeni. Tudi mi nismo vsega sami krivi, da imamo toliko in toliko napak nad seboj. Vzgoja ni znála teh napak iz nas izbiti, odpraviti. Dobra vzgoja pa celo slaba narurna nagnjenja človeku odpravi ali vsaj zmanjša. Pa pri nas je že prepozno, nagnjenja so v nas zastarela in zdaj imamo trd boj z njimi.

Pri tistih, pri katerih pa še ni zamujeno, se pa dá še vse narediti. **Iz tega človeškega materijala, ki nam ga daje mati natura, se dá vse kaj boljšega napraviti, kakor pa je zdaj na svetu.** — Mar ne? Ali naj smo popolnoma zadovoljni z razmerami in z ljudmi, kakršni so? Nikakor! Zadovoljnost tukaj ni na mestu, ta zadovoljnost bi bila smrt napredka. Vse se boljša, vse vpije po napredku in res napreduje. Pa ravno nezadovoljnost (ki pa ni vselej na mestu) ljudi pri-ganja k napredku. Vse hoče boljše jesti, posebno pa še boljše se oblačiti, — ali naj bo samo to vedno enako ali celo slabše, kar tiči v obleki: človek? »Ali ni človek več kakor jed?« in kakor obleka in stanovanje?

Dà, boljši človeški rod moramo dobiti, moramo si vzgojiti! Nov rod — novo živ-

ljenje! To mora biti naše geslo, naš program za prihodnost! — to je z drugimi besedami isto, kar pové geslo sv. očeta: Vse prenoviti v Kristusu! Prenovi se pa svet seveda ne natenkrat, prenavlja se počasi. Posebno stari ljudje se dádó težko več prenoviti — take mašine dozday še ni, da bi na eni strani stare grešnike noter metali, na drugi bi pa angelčki ven leteli — mladi se dado upogniti in takó polagoma cel rod prenoviti. Zato: Nov rod — novo življenje! To je naše geslo, naš program, ki se ga moramo vedno dobro zavedati, da ga bomo tudi dejansko izvajali.

»Ja, potem bodo pa naši otroci boljši, kakor smo mi! To pa ne bo lepo za nas!« — Dá, dá, boljši morajo biti in boljši bodo. Pa, če bomo mi za to delali, bo to naša zasluga in bo to lepo in dobro za nas. Kakor mi nosimo nasledke grehov naših prednikov, tako bodo naši potomci uživali sadove našega truda. In za ta trud bomo mi plačilo uživali.

Dá, dá, mlajši so že zdaj časih boljši kakor stari: hči modrejša od matere — hči bi ne šla na ples, pa mati jo vleče — in sin boljši od očeta — oče pijanec, sin abstinent! Seveda ne vselej, ampak časih. To tudi ni čudno, saj stari niso bili takó dobro poučevani kakor se mladi sedaj poučujejo. Da, posebno pri fantih se mnogo pozna. Še je dosti nerodnežev med njimi; splošno pa fantje mnogo lepše živijo kakor so nekday; stare fantovske nerodnosti se počasi umikajo bolj-šim navadam.

Po tem tiru mora le še vedno dalje iti! Še veliko se mora zboljšati! — Glavni namen in glavno nalogo pri tem zboljševanju mladega rodu imajo pa naša društva, zlasti naše verske družbe: Marijine družbe in — ker je treba dosti zgodaj začeti — Marijini vrtci. Ti vrtci in te družbe niso nič drugega kakor zboljševalnice človeškega rodu, ograjeni in skrbno gojeni vrtovi, v katerih se divjaki cepijo in požlahtnujejo. Zato mora te naprave vsak kristjan z veseljem

¹⁾ »Program« je grška beseda in pomeni po naše: namen in načrt.

pozdravljati, četudi sam v mladosti ni užival te sreče. — Skrbni starši, posebno matere, morajo pa z domačo skrbno, pobožno vzgojo skrbeti za pripraven material, kateri se dá potem v teh družbah še bolje obdelati. Tako morata delati domača hiša in cerkev, starši in duhovnik drug drugemu v roke, drug drugega podpirati. Na ta način bo nastopil boljši rod.

Jedro vsega zboljševanja pa je — pomnite dobro! — **Manj pijače — več svetih zakramentov!** Manj telesnega uživanja, pa več duhovnega! Pijača nam je največ mladine spridila, posebno fantov — ali ne igra pri vseh fantovskih nerodnostih glavne vloge pijača? — sveto obhajilo nam jih bo pa največ na potu nedolžnosti ohranilo. O, mladi rod, ki se mu bo odtegnila nepotrebna pijača, ki se bo pa zato pogostokrat napajal z božjo krvjo in nasičeval ob božji mizi — to bo ves drug rod!... Rod, ki ga bo brezmadežna Devica blagrovala: Blagor jim, ki ohranijo moja pota — pota nedolžnosti!... Seveda greha ne bomo nikoli s sveta spravili, toda mnogo, mnogo ga bomo preprečili. Samih angelov iz ljudi ne bomo nikoli naredili, toda dobre ljudi bomo vzgojili, zveste služabnike Kristusove, prijatelje božje, čast naše domovine . . .

Sklep.

Velik in krasen program¹⁾ smo pred Vami razvili. Ni ga krasnejšega dela od tega, ki smo Vam ga zdaj pokazali. Krasen kip napraviti iz lesa ali kamna, ali krasno sliko napraviti na platno, se šteje za veliko umetnost; neprimerno večja umetnost je upodabljati krasne ljudi, žive podobe božje. **Vzgoja novega, boljšega rodu in lepšega življenja na naši zemlji: to je program »Bogoljuba«, in bodi program vseh njegovih naročnikov in bralcev!** Vsak naj po svoji moči skuša pripomoči k uresničenju tega programa! — V 28.000 izvodih se tiska ta »Bogoljub«; v 28.000 izvodih gre ta program v slovenski svet: Veliko jih je; še več bi si jih želeli. Širite ta program do zadnje koče slovenske! Vsakega vernega Slovenca, vsake krščanske hiše program naj bi bil to in — naša domovina bo sčasom res v Kristusu prenovljena . . .

Uredništvo je dobilo na zadnji uvodni članek »Več zmisla za pobožnost!« par izjav, da »Bogoljub« ne sme spremeniti svoje dosedanje smeri, da mora ostati kakršen je bil: praktičen

list, ki posega v življenje ljudstva in ga skuša zboljševati; kot tak da največ koristi.

28.000 je tiskane in pripravljene te številke. 6000 več kakor preteklo leto. Prijatelji »Bogo-

ljuba«, ki želite z njim vred sodelovati za njegov lepi program, prosimo Vas, zasukajte se dobro, da ga spravite med ljudi! Ne dopustite, da bi nam obležal nerazpečan v tiskarni! Veliko želimo od Vas; pa mislimo, da nas upanje ne bo goljufalo. Gotovo bo šel ves med svet, če bodo povsod tako goreči za njega razširjanje, kakor so ponekod. Vemo za pobožno preprosto osebo, ki je sama podarila celih 40 izvodov »Bogoljubov« za celo leto ljudem, ki ga sami niso mogli ali marali plačati. Tolika požrtvovalnost se seveda ne more zahtevati od nikogar. Drugod je zopet neka pridna oseba nedavno obiskala celih 93 oseb, jim

brala poziv za pomoč ubogim balkanskim ranjencem, ki »so se solzili nad toliko nesrečo« in ji dajali svoje večje in manjše darove. Take osebe, ki se toliko žrtvujejo in potrudijo za dobro stvar, so res mali apostoli. Takih apostolčkov bi bilo želeti vsaki župniji. Potem bi bilo 30.000 izvodov »Bogoljuba« še — premalo.

Ker nas pa tudi vsemodri Bog vabi in vsodbuja k dobrim delom z obljubo večnega plačila, zato je tudi pridnim nabiralcem naročnikov obljubljeno malo plačilo. Glejte razpisane nagrade v zadnji številki lanskega leta in potrudite se kar najbolj mogoče, da jih boste zaslužili!

Kaj prinese novo leto?

Kaj prinese novo leto?
Cvetnih šopkov, križ težak?
Kakšna pota mi otvori?
Kaj ponudi dan mi vsak?

Kakšno bo nebo nad mano,
bo smehljalo se nizdol,
ali bo svinčenosivo
večalo težečo bol?

Bodo zvezdice prijazne
še mi vračale pozdrav?
Bo li še o moji sreči
pesnil slavček, kralj višav?

Bodo cvetke me umele,
ko stopila bom med nje?
Bodo še dehteče rože
govorile mi v srce?

Bo li tiste, ki jih ljubim,
ki je draga mi njih pot,
ki mi lepšajo življenje,
še ohranil mi Gospod?

In kako bo z mojo potjo?
Je li ne zapre mi Bog,
predno zadnjič v novem letu
sonce nagne se v zatok?

Tvoji volji, Kralj življenja,
klanja duh se moj voljan,
samo enega te prosim:
sveto hostijo vsak dan!

M. Elizabeta.

Pol ure v glasbeni šoli.

(Šola krščanske popolnosti. — Drugi tečaj.)

Kako si bo vendar zdaj, ko se predevamo iz starega v novo leto, voščilo vse vprek: »Veselo in srečno novo leto!« Ali stavim, kolikor hočeš, dragi bogoljub, da bo zate novo leto najbolj veselo in srečno, če se tudi letos lepo zapišeš v šolo krščanske popolnosti. Zakaj? Zato, ker je tam veselo, »kjer sladko pojo«; mi v naši šoli bomo pa dobršen del letošnjega leta samo muzicirali, ne na kakšna pihala ali druga godala, ampak na najpopolnejši in najfinejši vseh inštrumentov, na enajsterostruno — kaj to pomeni, že veš iz nauka o »srčnih strunah« — človeško srce. Sicer je enkrat kremenit Gorenjec postavil na trdno, da »ta nar levš' musče so frmonče«,

toda, dragi bogoljub, proč s šalo; ni je slajše harmonije za Boga, angele in svetnike, pa tudi zate ne, kakor je soglasje človeškega srca in njegovega čuvstvanja z neskončno sveto in najpopolnejšo božjo voljo. Največji umetnik na klavir, gosli ali orgle, najdivnejši pevec in najdovršenejši skladatelj pesmi in sploh glasbenih umotvorov, vsi ti niso nič v primeri s teboj, če znaš biti in če si umetnik na inštrument svojega srca. In še nekaj: tem slajše boš znal prepevati enkrat v nebesih in igrati z angeli na nebeške inštrumente, čim bolj boš zdaj tukaj na zemlji znal igrati na inštrument svojega srca.

Tako. Enajsterostruni inštrument sva

lani dobro preštudirala, danes pa začniva s poukom, kako se nanj dela. Pred vsem, dragi bogoljub, moraš imeti

1. tenko uho in dober posluh, to se pravi, da moraš čuvstva svojega srca skozi in skozi dobro poznati. Vedeti moraš, kaj ti zbuja ljubezen, kaj veselje, kaj žalost v srcu, po čem ti srce hrepeni, od česa beži; sploh, za katerimi dobrinami ti srce teži, in česa se najbolj boji. Bog te varuj kosmatih ušes, da bi ne poznal svojih nagnjenj in čuvstev svojega srca; če ne poznaš temeljito svojega lastnega srca, potem je vse zastoj: srce ti ostane večno polomljeno in razglašeno škripalo, in ti bi ne bil nikdar občudovan umetnik, ampak večer škripač sebi in drugim v breme in nadlego.

V ta namen ti je nujno potrebno izpraševanje vesti. Kakor ti bo ta vaja povedala, da si na kaj prepovedanega navezan, ali da bežiš pred pametnimi, od Boga zapovedanimi rečmi, tako bo pa potem treba strune ubrati.

2. Navadi se najprej na struno, ki ti najraje poje.

Kako je to umeti, naj ti pokaže zgled. Sv. Francišek Saleški je že v svojih mladih letih pri študiranju svojega srca zapazil, da mu je srce posebno žejno ljubezni. Kaj stori? Pazil je z vso skrbnostjo, da ob to njegovo rahločutno srčno struno ni zadela nobena minljiva stvar, da se mu srce ni vnelo za stvari, kojih lepota in popolnost tako hitro uvene, mine in se osuje kakor rožni cvet, pač pa je kazal temu čuvstvu na neskončno lepoto, na Boga, češ, če že hočeš ljubiti, tu ná vse ljubezni najvrednejše bitje. In tako mu je njegovo ljubeznižejno srce zagorelo v res srčni in močni ljubezni do večne lepote, do Boga.

Katero tvojih srčnih čuvstev, ali kakor smo lani rekli: katera izmed enajst strasti se pa v tvojem srcu najpogosteje oglašá? Katera je najbolj razvita? Ali morebiti tudi ljubezen? Vzgoji to stran svojega srca tudi tako kakor sveti Salezij! Če ti je morebiti razvita srčnost, pogum, bodi srčen in jeklen tedaj, kadar ti je treba premagati strah pred ljudmi, ko te morebiti zaničujejo zaradi pobožnosti, zaradi pogostega prejemanja svetih zakramentov itd., kaži svoj pogum z vztrajnostjo v dobrem, premagujoč krepko in po pameti vse zapreke na potu popolnosti. Sploh vzdajaj vsako svoje čustvo tako, da dobiš od njega vse, kar se more iz njega dobrega iztisniti in izkresati. O tem pa, kako je treba

posamezne strasti v strah jemati, bomo letos itak še posebe govorili.

3. Piano, adagio, moderato assai!

Ta-le laška komanda se pri glasbenih in pevskih vajah pogosto sliši. Še bolj kot pri petju in pri godbi pa so ti-le predpisi: ti ho, počasi, zelo zmerno in mirno potrební pri tvojih srčnih strunah, pri čuvstvih, pri strasteh.

Ne bodi nikdar nagel, kadar te srce strastno vleče h kakšni stvari ali proč od kakšne stvari. Za ravnilo in vodilo tvojega delovanja ti Bog ni dal srca, temveč razum. Srce mora s svojimi čuvstvi samo spremljati to, kar razum spozna za pametno in za prav. Prvi vodilni glas mora peti vedno le razum, srčne strune so le za spremljavo, bodisi da vzamejo potem »črez«, ali da sekundirajo, basirajo itd.

Dragi bogoljub, strast slepi. Kolikokrat se zgodi, da vidi kakšna nevesta, ki gleda vse skozi barvaste naočnike ljubezni, na svojem ženinu same angelske popolnosti. Kaj pomaga, če spozna šele pozneje, ko se enkrat strezni, da mu ni videla na glavi — rožičkov! A tudi marsikateri moški si tako neusmiljeno prismođi svojo pamet ob plamenu neredne ljubezni, da

»ne vidi nič, ne sliši nič,
kot bil bi mrtva stvar«;

še le takrat, ko je že prepozno, spozna, da se more tudi pod lepo in vabljivo zunanostjo skrivati kaj neplemenito srce, in pa da ni vse angel, kar ima angelski obrazek in glasek.

In kar velja o ljubezni, velja tudi o drugih strasteh, o jezi, o žalosti, o strahu itd., namreč da nam temné jasno in bistro spoznavanje reči. Zato se ravnaj po pravilu starih in pametnih Rimljanov, ki so imeli lepi pregovor: Hiti počasi! in še drugega: Karkoli delaš, delaj previdno in se oziraj na konec! In ker so tako delali, jih ob neki priliki pohvali sam Bog v sv. pismu (1. Mak. 8, 3.), da »so vzeli v last vso deželo s svojo razumnostjo in stanovitnostjo.« Posnemaj sv. Vincencija Pavlanskega, ki je imel ob takih ponudbah in načrtih, ki so naravnim nagnjenjem zelo prijali, navado reči: »Odložimo to stvar še za nekaj časa, da se poleže in ublaži burno zahtevanje narave po takih stvareh!« in ki se je ob takih prilikah odločeval vedno jako počasi, mirno in z veliko vsestransko pazljivostjo, samo zato, da bi ga ne premamila lokava narava. Da, dragi bogoljub, marsikakega nespametnega dejanja se ti ne bo

treba kesati, marsikaterih skrbi in bridkih skušenj se boš ognil, in kar je najvažnejše: premnogim grehom in napakam boš ubežal, če stojiš ob namazanem kolesu svojih strasti vedno s prav pošteno cokljo, s prav močno zavornico. Drugače zdirjajo tvoje strasti kakor »vražja kolca« (med ogrskimi Slovenci: avtomobil) bogve kam s teboj.

Torej še enkrat: piano, adagio, moderato assai! Pred vsakim podjetjem si vzemi dovolj časa, da stvar mirno in dobro premisliš, s treznim razumom, moleč Boga za razsvetljenje. Tako so delali svetniki. A posnemaj jih tudi še v tem: če so enkrat spoznali, da kakšno stvar res Bog hoče, potem pa so jo tudi zvršili z neupogljivo močjo, kakor ba bili iz jekla.

4. Uглаševanje strun.

Perzijski šah (kralj) je po nekem koncertu na Dunaju, ko so ga vprašali, kaj mu je najbolj ugajalo, baje odgovoril, da je bilo takrat najlepše, ko so pred igranjem uglaševali gosli, base in razna druga godala. Ne vem sicer, kaj porečeš k temu čudnemu ukusu njegovega perzijskega Veličanstva, ali jaz ti povem za eno uglaševanje tvojih srčnih strun, ki ni samo potrebno temveč tudi slajše kot najlepša godba, namreč — premišljevanje.

Premišljevanje ni samo razmišljanje verskih resnic ali dogodkov s suhoparnim razumom — to bi bilo študiranje in ne premišljevanje — glavna, bistvena stvar je pri premišljevanju o b u j a n j e č u v s t e v. S srcem, s čustvi se moraš zavzeti za verske resnice. Recimo, da premišljuješ o nebeškem veselju! Zdaj ti srce ob tem premišljevanju h r e p e n i po njem, zdaj se veseliš svoje prihodnje sreče, zdaj ti srce radi njega zaplami h v a l e ž n o s t i in ljubezni do Boga, zdaj obujaš u p a n j e, da ga dosežeš, zdaj te navdaja strah, če bi ga za večno zapravlil itd. In ravno na ta način navadiš svoja čustva bolj in bolj, da se ti bodo obujala le za dobre in pametne stvari, po zahtevah trezne pameti in najsvetejše in najlepše božje volje. Premišljevanje je torej res najboljša glasbena šola; tu postane naše čustvovanje pravo, zdravo in pametno, tu si izobrazuje človek svoje srce, tu se strasti najhitreje ukroté in pokristjanijo.

5. Zapiraj inštrument pred porednimi otroki!

Zakaj? Dobro veš, da zato, ker ti ga drugače tako »popravijo« in »uglasé«, da ne bo za nobeno rabo več. Ti-le poredni in nerazsodni paglavci so pa za inštrument tvojega srca tvoji čuti in tvoja fantazija. Rekli

smo že, da se oglašé naša čustva tako, kakor jim pokažejo čuti in fantazija, kaj da je dobro in kaj ne. Ali vidiš, kako važno je, da imaš v oblasti svoja čutila in svojo fantazijo? Praviš, da ne moreš premagati ljubezni ali sovrašstva do kake osebe: zakaj se pa v svoji domišljiji (fantaziji) vedno mudiš pri spominu na take reči, ki ti vzbujajo te strasti? Vzemi v strah svoje čute, da ti ne bodo gledali, poslušali itd. nevarnih stvari, svojo fantazijo, da jo vselej takoj odvrneš od nevarnih predstav. Da, čute in fantazijo moraš najprej ustrahovati, če ne, ne boš nikdar imel v svoji oblasti svojih čustev in strasti, ki ti bodo namesto lepe godbe delale včasih tak vrišč in trušč, da gromečega Boga ne bo več moč slišati.

6. Vztrajna vaja.

Če se prav spominjam, se je pripetilo enkrat znanemu Don Bosku, ko je bil še mlad, to-le:

Ko gre nekega dne po ulici, gresta pred njim dva dečka, eden večji in močnejši, in eden mlajši in slabotnejši. Naenkrat se pa močnejši brez vsakega vzroka obrne proti mlajšemu in ga začne jezno bít in suvati. Ob tem pogledu se vname v mladem Bosku silna jeza in ves razburjen se hoče že vreči nad grdega paglavca, kar ga ustavi glas vestí ali pa njegovega angela variha, ki mu kliče: »Ne vdaj se jezi!« In Bosko se res preмага, toda s toliko silo, da mu od samega notranjega boja stopi pot na čelo. Ali to zmago si je tudi strast njegove jeze tako zapomnila, da ga od takrat naprej po posebni božji milosti ni nikoli več napadala.

Kako prav je vendar imel sv. Ignacij Lojolski, ko je rekel, da pridemo na potu popolnosti z eno samo junaško zmago nad samimi seboj dalj naprej, kakor z navadnimi dobrimi dejanji celo leto. »Pojdi in stori tudi ti tako!« (Luk. 10, 37.)

Ali priložnosti za take junaške čine se ti ne bodo nudile vsak dan. Če si enkrat natančno določil strast, ki jo hočeš premagati premaguj jo vsak dan tudi v najmanjših rečeh in kmalu se boš mogel premagovati tudi v večjih in največjih stvareh. »Kdor je zvest v najmanjšem, je zvest tudi v večjem,« se glasi obljuba večne Resnice (Luk. 16, 10).

7. Božji glasbeni učitelj.

Pred vsem pa ti je treba milosti. Če kdaj, potem veljajo gotovo o ukrotitvi strasti Jezusove besede: »Brez mene ne morete nič storiti.« Pa še pravijo: »Čemu moliti? Čemu k sv. maši? Čemu pogosto k sv. obhajilu?« Zato, da Jezus »upodobí tvoje

srce po svojem Srcu,« da uglesi s svojo vse-
močno milostjo strune tvojega srca.

Tako, dragi bogoljub, tu imaš nauk o

svojih srčnih strunah. Ravnaj se po njem, ker
boš potem imel res »srečno in veselo novo
leto«.

Dr. Anton Zdečar.

Sveta noč, blažena noč . . .

Vera, upanje, ljubezen.

(Živa podoba.)

Vera! O blažena nam sveta vera!
Ponižno se pred tabo klanjam,
daj mi besed, da vsepovsod oznanjam
blažilno tvojo moč.

Nebes ti luč prekrasna!
Kjer siješ ti, so pota jasna,
tvoj žar prežene temno noč.

Ti daješ moč,
če trnjeva so pota moja;
ti, sveta vera, kažeš sredi boja
nam sveti križ;

z besedo milo k srcu govoriš:
»Potrpi, kratko je trpljenje —
a večno bo življenje!«

Po strmi, slabi poti spejem,
nebo zastrto, zvezdic ni,
plaši me noč, stopinje štejem —
v pogubo mar ta pot drži?
Nikakor ne. — Oblak se zgane
in zvezda mi zašepeta:

»Še kratka pot in boš doma.«
Doma! — Tvoj dom — naročje večno,
tam se spočiješ, srce srečno.«

To — u p a n j e, ti zvezda mila, —
v življenja noči govoriš,
ti me tolažiš in krepiš,
če mi preti sovražna sila.
Če se potaplja čoln življenja,
ob tvojem sidru najde moč;
če v tebe zre oko zaupno,

je li potem pogin mogoč?
O sveti, upov zvezda mila!
Da ti bi pota nam zjasnila,
to daj Gospod!

Pesem novo bi zapela
tebi, o ljubezen vneta,
s cvetjem krasnim bi odela
prestol tvoj, ljubezen sveta.
Dijamanti, krone zlate,
vse ob tebi je ničevno,
žezlo tvoje je kraljevo,
roke tvoje so bogate.
Kamor stopiš, cvetje vzklije,
sreča ti sledi,
iz oči nebeško milih
blagodar rosi.

Ti, ljubezen, ti prinesla
večno luč si pred oltar,
ti si Jezusa vklenila,
da je naš jetnik, naš dar.
Ti si zmaže vence vila,
lilijam si prilivala,
palme si mučencem dala,
zemljo z nebom si združila;
in zato, ljubezen sveta,
slava bo na vek ti peta.
Vere luč do groba sije,
upanje v nebesih jenja,
le ljubezen večno klije.

M. Elizabeta.

Čudodelna svetinja.

Gotovo bo vsakemu znana svetinja, na kateri je videti spredaj prebl. Devica Marija, kako stoji na zemeljski obli, z eno nogo na glavi grozne kače, ki se v krčevitih kolobarjih ovija zemlje; mili obraz Brezmadežne je obrnjen doli proti zemlji, tudi roke ima spuščene proti zemlji, kakor bi hotela revnim zemljanom klicati: »Otroci moji, pridite vendar in izročite se mojim varnim rokam.« Iz rok se ji usipajo bogati svetli žarki, in ob robu svetinje se blesti napis: O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo! To in samo to je na prednji strani. Na drugi strani je pa velika črka M, iznad katere se dviga na prečni podlagi, ki gre sredi skozi M, križ. Pod črko M, začetnico Marijinega imena, je dvoje src, eno ovito s trnjevim vencem, drugo na 7 mečem prebodeno: okoli in okoli pa

obdaja vse to dvanajst zvezd: to in nič drugega je torej na drugi strani.

To in taka je naša »čudodelna svetinja«, o kateri hoče »Bogoljub« letos v treh, štirih številkah nekaj malega povedati.

Ali čemu opisujemo ravno to svetinjo? Zakaj ne n. pr. tudi svetinje sv. Benedikta in drugih podobnih svetinj? Zato, ker je ravno ta čudodelna svetinja izmed vseh drugih edina res naravnost nebeškega izvora. Skoraj bi rekli: kakor je Marija izmed vseh ljudi vseh časov in krajev edina brezmadežno spočeta, na podoben način nam je tudi izmed vseh drugih svetinj edino ta svetinja dana naravnost iz nebes, dočim so vse druge le delo človeškega uma in človeških rok. To posebnost svojega početka ima čudodelna svetinja skupno zlasti s sv. rožnim vencem in pa s karmelskim škapulirjem. Prav

na ta nebeški izvor se je skliceval Rim, ko je l. 1894. dovolil za dan 27. novembra praznik »Prikazanja Brezmadežne Device Marije s čudodelno svetinjo«. Rimska stolica namreč pravi: »Da bi se torej« — pred tem pripoveduje namreč o čudovitem božjem blagoslovu te svetinje, posebno ob spreobrnitvi juda Alfonza Ratisbona — »spomin na toliko mogočnost in radodarnost preusmiljene Matere vedno obnavljal, in bi obenem čedalje bolj rastla pobožnost krščanskih narodov do brezmadežnega spočetja prebl. Device, je apostolska stolica ukrenila, naj se to prikazanje presv. božje Porodnice in njena sv. svetinja slavi vsako leto s posebnim praznikom, kar je bila že davno prej dovolila za sv. rožni venec in za karmelski škapulir.«

A vendar je ta svetinja, dasi med nami že precej razširjena, še premalo znana in zato tudi premalo cenjena. Da to predragoceno in ljubko Marijino darilce malo bolj spoznamo in cenimo, v ta namen so napisane nastopne vrste.

1. Sestra Katarina Laburé.

Seznamimo se najprej vsaj površno z Marijino izvoljenko, po kateri nam je to darilce prišlo. Ta ljubljena brezmadežnega Marijinega Srca je bila sestra Katarina Laburé (francosko pisano: Labouré), usmiljena sestra sv. Vincencija Pavlanskega.

Luč sveta je zagledala naša sestra 2. majnika 1806. leta na Francoskem v mali vasi Fen-le-Mutjé (Fain-les-Moutiers). Čisto navadni kmetovski ljudje so bili njeni starši. Pri krstu je dobila ime Zoa, ki zveni za naša ušesa dokaj nenavadno in je ime neke grške svetnice in pomeni toliko kakor »življenje«.

Imela je še dvoje sester in sedem bratov. Pri Laburetovih je vladal zdrav krščanski duh, in dragi Bog jim je delil bogato svojih milosti; največ pa jih je dobila, kolikor more človek razbrati, naša mala Zoa. Bila je dober, pobožen otrok; posebno k Mariji jo je vleklo njeno nedolžno srce. Ko ji je bilo kakih osem let, ji umrje mati; tu si izvoli Marijo za svojo mater; in kako zvesta hčerka ji je bila, o tem je pričalo vse njeno nadaljnje življenje.

Odkar je z 12. letom prejela prvo sveto obhajilo, je bil potem Jezus solnce njenega življenja. Kadar je bila v cerkvi, si je dobila prostor kolikor mogoče blizu tabernakelja. Tu je potem klečala med vso službo božjo, oči nepretrgoma uprte v tabernakelj. Kmalu je dozorel v njenem nedolžnem, deviškem srcu trdni sklep, da hoče biti vse svoje življenje edino le Jezusova, dasi ni imela o tem, kako in kje, še nobene jasne misli.

Kmalu nato pa vstopi njena starejša sestra k usmiljenkam sv. Vincencija Pavlanskega. S sveto zavistjo je gledala Zoa za odhajajočo sestro, ki se je šla zaročit z nebeškim ženinom. Kdaj pride ta srečna ura tudi za njo?

Zaenkrat je bilo treba doma prevzeti gospodinjstvo po umrli materi in po starejši sestri. Delala je pridno in vestno. Posebno veselje je imela do golobov, katerih so imeli pri Laburetovih 700—800. Marsikak mladenič je hotel pridno dekle v zakon vzeti, ali za vsakega je imela samo en odgovor, da sta njeno srce in njena roka že davno odana Jezusu. Odločila se je, da pojde v samostan, toda v kakšen red in kam? Tu pokaže Jezus svoji izvoljenki na izreden način pot, katere je dotlej še zastoj iskala.

Nekoč se ji namreč sanja, da je v domači farni cerkvi in sicer v stranski kapelici vernih duš. Kar stopi v kapelico star častitljiv mašnik, se napravi za k sveti maši, pristopi in mašuje z neko posebno pobožnostjo, kakor Zoa še nikoli ni videla. Z ginjenim srcem ostane Zoa pri celi sv. maši. Ko tuji mašnik odmašuje in sleče mašniško obleko, Zoo prijazno pogleda in ji da znamenje, naj stopi bliže k njemu, da ji ima nekaj posebnega povedati. Toda Zoa se nezaupno umakne in nazaj gredé in neprestano gledajoč na častitljivega duhovnika se pomika počasi proti cerkvenim vratom. Naposled stopi iz cerkve in gre obiskat neko bolnico v vasi. Ali ko pride k nji, zagleda naenkrat tudi tu svetega starčka. Osupnjena obstoji in ga gleda. Ta pa ji reče s prijaznim glasom in obrazom: »Hčerka moja, bolnikom streči je dobro delo. Zdaj še bežiš pred menoj; ali pride čas, ko si boš štela v srečo, priti k meni. Bog ima posebne namene s teboj, ne pozabi tega!« Nato neznan starček izgine in Zoa odide domu vsa navdana nekega nepopisnega ginjenja. Ko stopi doma skozi hišna vrata, se naenkrat zbudi in spozna, da se ji je vse to le sanjalo.

Ali te čudne sanje ji niso šle več iz glave, in vedno se je vpraševala: Kdo neki more biti ta častitljivi sveti mašnik?«

Zoa ni znala ne pisati ne brati. Ker se je pa bala, da je zaradi tega ne bodo hoteli v noben samostan sprejeti, gre z očetovim dovoljenjem, ali ne da bi mu povedala, kaj da namerava, k neki svoji svakinji, ki je bila učiteljica v mestu Šatijon.¹⁾ Tu pové svoje sanje nekega dne šatijonskemu župniku. Ta ji pravi: »Jaz mislim, da je bil to sv. Vincencij, ki te hoče imeti za usmiljeno sestro.«

¹⁾ Châtillon-sur-Seine.

Nekaj časa pozneje obiše s svojo svakinjo neko usmiljeno sestro v mestu. Ko ju vratarica popelje v govorilnico, zagleda Zoa na steni natančno podobo tistega častitljivega starčka, ki ga je bila videla v sanjah. Vsa prestrašena vpraša svakinjo: »Kdo je to?« — »I kdo drug kakor sv. Vincencij! Ali še nisi nikoli videla njegove podobe?« odgovori svakinja, čudeč se njeni osupljenosti. Zdaj je bilo Zoi vse jasno. »Bog me kliče k usmiljenkam,« si je rekla.

Zoa je imela po naravi in milosti močno in trdno voljo, in kar je po treznemu in dobrem premisleku enkrat sklenila, to je gotovo tudi izvršila. In trdne volje ji je bilo treba posebno zdaj. Njen oče ni hotel namreč o tem, da bi tudi Zoa odšla za svojo starejšo sestro, nič slišati. Dolgo je trajal ta očetov odpor, ali Zoine prošnje, njena vztrajnost in njene goreče molitve k Jezusu in Mariji so naposled

očeta prepričale, da snubi njegovo hčer res sam božji ženin. Z očetovim blagoslovom zapusti dom in vsa srečna vstopi v takozvano semenišče¹⁾ usmiljenih sestrâ v Parizu v sredo, 21. aprila 1830, ko je imela dopolniti ravno svoje 24. leto.

(Dalje prih.)

Dr. Anton Zdešar.

¹⁾ Sv. Vincencij časa za izobrazbo novink ni hotel imenovati »noviciat«, ker je to dišalo preveč po samostanih s klavzuro in se je bal, da ne bi njegove usmiljenke iz strežnic bolnikov postale nune. Tako se noviciat pri usmiljenkah imenuje še dandanes. Sicer pa je beseda iz tistih časov, ko so se duhovska semenišča šele snovala; njih početnik je bil prav sv. Vincencij — in ko ta beseda še ni pomenjala samo semenišč za vzgojo duhovskega naraščaja tako, kakor po navadi dandanes.

Detetu v jaslicah.

Pozdravljeno bodi
O Dete premilo,
ki ljudstvo si greha
in zmote rešilo!

A ljud ne pozna te,
ki Kralj si nebeški;
za té ni prostora,
rešitelj človeški.

O detece ljubo,
na slami ležeče,
tu v jaslicah bornih
od mraza drhteče:

Pa v srce mi pridi,
ki te je želelo,
o dete nebeško,
v njem boš se ogrelo!
Marija.

Škof Anton Martin Slomšek,

izvojenec božji in naš priprošnjik v nebesih.

Preteklo leto se je obhajala petdesetletnica smrti tega velikega, svetega moža. Da se ga tudi »Bogoljub« ob tej priliki spomni, zato je bila v zadnji številki lanskega letnika kratka razprava o »Slomšku, našem priprošnjiku v nebesih«. Danes pa hoče »Bogoljub« nekoliko obširnejše utemeljiti to misel, da je slavni naš rojak, škof Slomšek, v družbi svetnikov v nebesih, kjer prosi za sveto Cerkev, za svoj narod in za vse, ki se mu priporočajo.

Lepo in spodbudno je življenje starih svetnikov, ki so živeli že v davnih časih in v tujih krajih. Še primernejše in koristnejše pa je premišljevatí življenje moža, ki je živel kot svetnik¹⁾ v naši domovini in v ravnokar

Na praznik Vseh svetnikov nam sv. Cerkev ponavlja osmero blagrov ter jih obrača na svetnike v nebesih. V cerkvenih govorih slišimo ta dan tudi, kako je ta in oni kristjan postal svetnik, ker se je odlikoval s tem ali drugim naštetih »blagrov«.

Poglejmo danes življenje škofa Antona Martina v ogledalu teh osmero blagrov.

Videli bomo, ne eden ali dva, vseh osmero blagrov velja svetemu vladiku, in prav stori vsak, kdor se priporoča njegovi priprošnji.

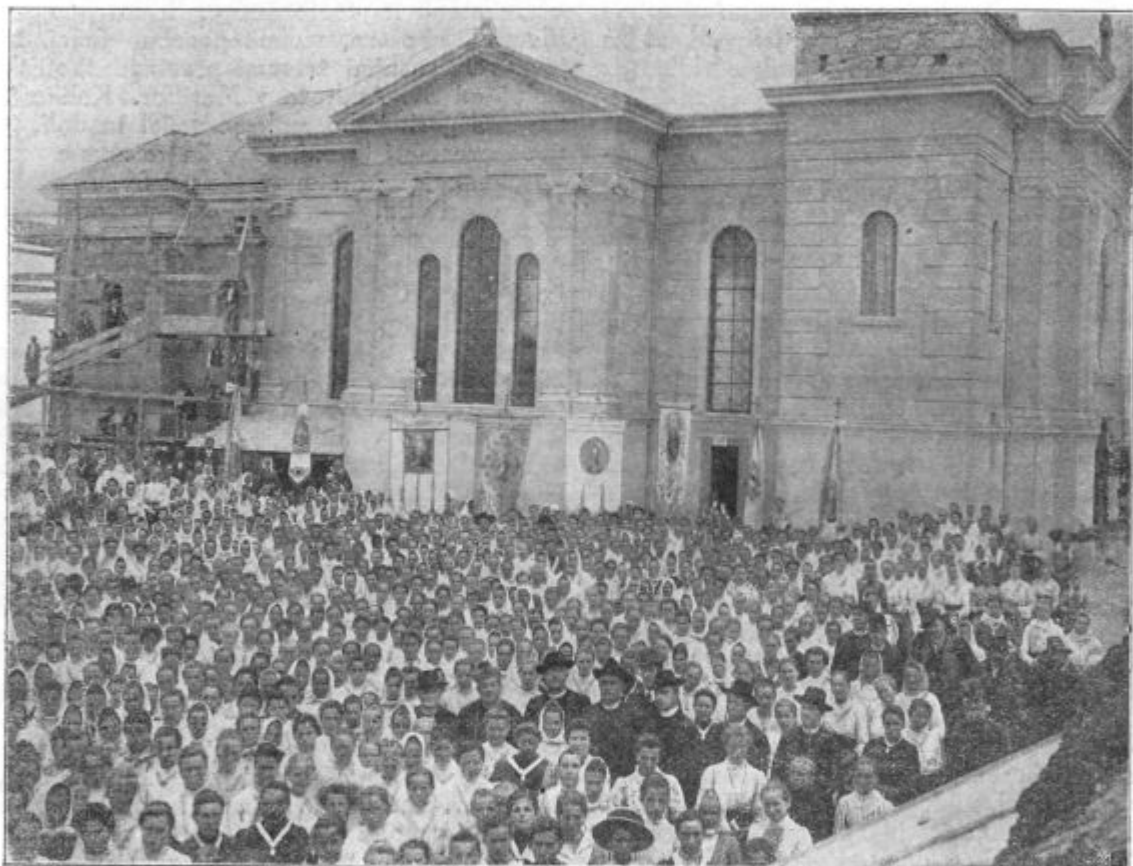
1. Blagor ubogim v duhu; ker njih je nebeško kraljestvo!

Ubog v duhu je tisti, ki voljno in s potrpežljivostjo prenaša uboštvo, kdor ne hrepeni po bogastvu ter se poslužuje zemeljskih dobrot le v čast božjo in živi, kakor bi jih ne imel.

¹⁾ Beseda »svetnik« tu ne velja v pomenu proglašen (kanoniziran) svetnik. minulemu času.

Glejmo Slomška! Bil je sin bogatega kmeta; pomanjkanja ni bilo v domači hiši. Kdo je bil njegov krstni boter? Star pastir, ki je od svojih mladih dni služil v očetovi hiši, je nesel prvorojenca bogatega Slomška h krstu. Birmski boter mu je bil reven, preprost mož, ki je znal najbolje odgovarjati pri izpraševanju krščanskega nauka; da ni bogat in imeniten, na to se mali Tonček, ki si je sam poiskal botra, ni oziral. Ko je bil Tonček dijak v Celju, mu je kmalu umrla dobra mati. Z materjo je zgubil Slomšek najbejše boğa-

naprej, dokler ni bil odličnjak, prvi med vsemi učenci, kar se še danes čita v izveštju celjske gimnazije. Kmalu je dobil Tonček mačeho in ko je bil bogoslovec, mu je umrl oče. Tako je bil mladenič Slomšek brez doma. Značilno je, da ni pel nove maše v domači fari, na lepi Ponikvi, ampak v skritih Olimjah, kjer je živel njegov bivši učitelj in katehet, gospod Pražnikar. Kdor vé, kako je Slomšek ljubil svoj domači kraj, umeje boleost mladega Slomška, ki je bil doma iz bogate hiše, a ni več imel dóma. Sam piše nekje: »Obiskal sem

Shod deklisških Marijinih družb novomeške dekanije na Zaplazu.

stvo, ki ga je imel na zemlji. Sam naglaša: »Bil sem sirota«. Ker očetu ni bilo po volji, da se njegov sin šola, ga tudi ni oskrboval s potrebno hrano. Tonček je trpel pomanjkanje. Vsled uboštva je jako shujšal, postal je bled in suh; bila ga je kost in koža. Rekli so, da bo dobil jetiko. Sin iz bogate Slomškove hiše je trpel pomanjkanje in si je slednjič sam služil kruh s poučevanjem drugih otrok.

Voljno je prenašal to trpljenje. Nikoli ni tožil, ne popuščal učenja; stremil je naprej,

tudi Slom. Kako je tu vse tuje, kako se je vse spremenilo!« — Dalje ne toži; a čutimo, kako ga je bolelo srce.

Slomšek je bil ubog in tudi ni hrepenel po bogastvu. Bil je potem štiri leta kaplan, nato pa spiritual (duhovni vodja bogoslovcev) v Celovcu. Tu je začel pisati knjige za slovensko mladino. — Kdor zna dobro pisati knjige, si s tem lahko kaj zasluži; tako morda tudi Slomšek. Kaj še! Ko spiše prvo knjigo in išče tiskarne, ki bi jo hotela založiti, je ne

more najti. Nihče noče tiskati slovenskih knjig, ker jih nihče ne kupuje. A Slomšek se ne da oplasiti. Ne zahteva plačila, dela za- stonj, še sam plača tiskovne stroške in tako omogoči izdajo slovenskih knjig.

Ko je bil pozneje Slomšek župnik in dekan v Vuzenici, je imel kot tak lastno hišo in gospodarstvo. Kako je obračal premoženje, ki mu ga je Bog izročil? Vestno ga je oskrboval, to spoznamo iz njegovih računov. Tudi to je po božji volji, da božje darove varujemo in lepo oskrbujemo. Slomškovi računi nam kažejo, kako skrben in vesten gospodar je bil. Za svojo osebo je rabil malo. Živel je preprosto in skromno. Zato je pa imel za reveže; tem je rad pomagal, kakor vidimo iz sledečih zgledov. Tisti čas je pogorelo nekemu kmetu Turineku pri Sv. Antonu na Pohorju vse imetje. V oni dobi še ni bilo za- varovalnih družb in strašna nesreča je bila vsak požar. Dekan Slomšek je prvi, ki naj- izdatneje pomaga Turineku. Predvsem mu dá par volov, da si preorje zemljo. Ko vidi, da je Turinek še v velikih skrbeh, mu dá še čvetero glav živine; a ne za plačilo, marveč prav zastonj.

V zimskem času se je v tistih letih pripetila pri Vuzenici velika nesreča. Splav ali flos je treščil ob plavajoči led, nesrečni brodarji (flosarji) so padli v mrzlo valovje. Trije so utonili, dva sta obležala mokra na snegu. Slomšek to zve. Hitro priteče, veli prinesiti ponesrečenca v svoje župnišče in tam ju polože v posteljo. Slomšek jima streže in ju ima cel mesec kakor rodna brata pri sebi, dokler se docela ne pozdravita. Pri odhodu vprašata, kaj sta dolžna. »Bog je že vse plačal,« glasi se odgovor.

Ob Slomškovi smrti so posebno žalovali reveži ter tožili, da zgube očeta. To je dokaz, kako je obračal Slomšek premoženje, ki ga je potem imel, v blagor bližnjega. Da, imel je premoženje, a živel je kakor bi ga ne imel. In to je ubožstvo v duhu. Poglejmo, koliko ga je porabil za svojo osebo! Kot župnik in de-

kan, da, še kot škof je imel v svoji sobi in za svojo rabo tisto pohištvo, ki si ga je kupil kot mlad kaplan. Tudi kot škof je spal na slami, postiljal si je vedno sam, le za časa hude bolezní se je dal preprositi od slugé, ki si je štel v srečo, da je smel pospraviti posteljo. In kaj je videl sluga? Slomšek je imel za zglavje — opeko.

Njegova obleka je bila nad vse preprosta. Kot škof si je dal sešiti talar iz istega suknja, kakor so ga imeli bogoslovci. Kanoniki so ga z mnogimi prošnjami preprosili, da si je dal sešiti vsaj en boljši talar, kakor gre njegove- mu stanu in dostojanstvu. Kako je ljubil Slomšek ubožstvo, vidimo posebno tedaj, ko je z velikanskimi žrtvami prestavil škofijski sedež od Sv. Andraža v Maribor. Koliko je zapustil gori, kako malo je našel tu doli, to vedo presoditi le oni, katerim so znane cer- kev in škofovsko stanovanje pri Sv. Andražu in v Mariboru. — In Slomškova oporoka: »Kjer bom umrl, tam naj bom pokopan. Po- ložite moje truplo v preprosto trugo iz meh- kega lesa. Ubožcem tiste župnije, v kateri bom umrl in pokopan, sporočim 1000 gl. kot glavnicó; za ubožce sedaj pa se naj razdeli 300 gl. Sirotišnici v Št. Andražu na Koroškem izročim 2000 gl. v nakup hiše za ubožce.« Ali je to ubožstvo v duhu? — me vprašáš. Kralji in slavni možje so si zidali že za časa svojega življenja krasne stavbe, kjer želé biti poko- pani. A Slomšek — če bi umrl v zadnji gor- ski vasici, pri kaki podružnici, kjer imajo pokopališče, tam hoče biti pokopan. To bi se bilo prav lahko pripetilo. Saj je posvetil Slomšek le nekaj dni pred smrtjo cerkvico sv. Rozalije. »Položite moje truplo v preprosto trugo iz mehkega lesa,« — kolika ponižnost, kolika ljubezen do svetega ubožstva! — Pre- več bi bilo tvarine, ako bi našteli vse dokaze, da je bil res Slomšek ubog v duhu. Spoznali smo že v tem, kar je tu navedeno, da veljajo Slomšku v polni meri besede:

»Blagor ubogim v duhu; ker njih je ne- beško kraljestvo!«
(Dalje.)

Naše cerkveno petje . . .

V zadnji številki »Bogoljuba« je g. kaplan Erzin kratko pa krepko povedal svoje misli o našem cerkveno-ljudskem petju. Z veseljem in s polnim podpisom odobrujem dotični čla- nek. In — da se kdo spomni na ta članek vsaj čez mesec dni zopet — sprejmite te vr- stice v 1. številki 1913!

Res je lepo, da gojimo tudi u m e t n o petje; a vedno in preveč umetno je za ljud- stvo — zažetonetno . . . Kjer ni dobrih pevskih

zborov — in teh je pač malo! — pa se hočejo vendar »producirati« z »modernim« petjem, nastane na koru tako škripanje in hripanje, da je težko poslušati.

Res pa je tudi, da ono staro d u d l a n j e na orglje in vse p a č e n j e pevcev na koru mora ven iz cerkve; toda l e p e d o s t o j n e stare pesmice — nazaj v cerkev! Ljudstvo se jih oprime z veseljem.

Povem, kar sem doživel. — Leta 1897.

sem kot kaplan v Podmelcu podučeval tudi cerkveno petje. Za božič je bila tam navada, da so pevci — organo concrepante — po maši-polnočnici zapeli za »vesele praznike« kako »domačo«. Pokojni gospod župnik Pr. mi je rekel, naj le dovolim pevcem, da sami zapojó svojo »običajno« — sicer uteče vse ljudstvo iz cerkve, ako bomo le »cecilijansko« peli... Seveda — pokoren svojemu predstojniku — sem dovolil; a s pogojem, da zapojemo prej Hribarjevo »Angelsko petje se čuje v višavi...« Kaj se je zgodilo? Dokler je pel »moj« zbor, je ljudstvo kakor očarano poslušalo lepo božičnico; a ko je začel »stari« zbor in orglje z obligatnim bum-didl-didl-bum — tedaj pa je ljudstvo res uteklo iz cerkve...

Torej vse necerkveno iz cerkve ven; v cerkev pa pravo cerkveno-ljudsko petje! — Pa čemu to po »Bogoljubu«? Ker je ta list zató na svetu, da pospešuje vse plasti pobožnosti; je list zlasti za Marijine družbe, in té naj poleg drugih dolžnosti gojé več in bolj cerkveno petje!

Zopet povem, kar sem doživel. — Na Lokvah sem ustanovil Marijino družbo, da bodo vsaj dekleta bolj pela v cerkvi. Namen sem dosegel, in sicer s tolikim uspehom, da je sam prevzvišeni nadškof pohvalil lokvarske »pevce po cerkvi«... V Kožbani pa, kjer sem začasno župnik, je ravno petje ustanovilo Marijino družbo. Kako to? Po svojem dohodu (1910) v Kožbano sem naučil šolske otroke za božič »Sveto noč«, »O Jezus, sladki moj spomin«, »Krasota, Jezus, angelska« itd. Od šolaric so se učile druge — manjše in večje; začeli smo se učiti skupno (v zakristiji) raznih pesmic za post in veliko noč — in o sv. Juriju (1911) je bila ustanovljena Marijina družba...

Iz tega sledi, kako rado ima ljudstvo domače petje. Zato hvala »kaplanu Erzinu« in uredniku »Bogoljuba«, da je padla v tem oziru odkrita beseda: Nazaj k lepemu našemu petju v cerkvi!

Fr. Plesničar, župnik.

Stari Tadej.

P. P.

1.

Leži tam božje Detece,
nebeški kralj presveti.
Za prestol ima jaslice,
želi za nas trpeti.

Tako je pela truma otrok, ki so se bili zbrali na sveti večer v sobici starega Tadeja — podobarja. Podobar so mu rekli, ker je iz lesa izrezaval križe, kipe, zlasti pa lesene podobe za jaslice o božiču. Moral je imeti mož že okrog 80 let, a je pel z otroci vred še dokaj čvrsto in ubrano. No, tisti, ki so takrat peli pesmico pred jaslicami, so sedaj s starim Tadejem vred že zdavnaj v večnosti in, ako Bog da, pojejo z angeli skupaj pred tronom božjim še lepšo in še bolj ubrano pesem... Ampak tedaj o božiču je bilo prijetno kakor v nebesih. In ko so izpeli pesem do konca, tedaj je odgrnil starec Tadej zaveso in jaslice — iz lesa izrezane in z zlatom obrobljene so se prikazale v svoji bliščobi. Vzdih začudenja se je izvil dvanajsterim otroškim grlom in šele čez dolgo časa so se oddahnili toliko, da so začeli izpraševati in zahtevati pojasnila o tem in onem; zakaj nihče ni znal jaslic tako lepo razlagati kakor starec Tadej.

To leto so kazale jaslice, kako hodita Jožef in Marija v Betlehemu od hiše do hiše

in iščeta prenočišča; in kako jih pode ljudje od praга do praга...

»Poglejte, otroci,« je razlagal Tadej, »kako ponižno prosi Jožef za prenočišče ljubi materi Božji. »Ako ni prostora za oba, sprejmite samo Marijo; jaz si bom že pomagal kako!« tako prosi Jožef. Toda trdosrčni in skopi ljudje so odslovili oba, zato ker sta bila revna in se niso mogli nadejati bogatega plačila. Ali je bilo to lepo? Za dva človeka bi se že dobilo prostora, toda srce je bilo ljudem trdo in neusmiljeno! Zato pa!«

»Če bi bil jaz Bog,« se je oglasil dečko v prvi vrsti, »jaz bi bil takoj ustvaril najlepši grad in ga dal Jožefu in Mariji za prenočišče. In oblekel bi jih bil v svileno obleko, ki bi bila posuta s samimi dragimi kamni. To bi bili gledali hudobni ljudje in se kesali... Potem bi bili videli, kaj sta Jožef in Marija.«

Starec Tadej se je nasmehnil navdušenemu dečku in rekel:

»Lorenc, Bog ve bolj, kakor jaz in ti, kaj je treba in kaj je prav. V nebesih, da, tu sta Jožef in Marija velika in bogata; bolj ko kralj in cesar. In v nebesih uživata sedaj veselje in plačilo. Toda na zemlji sta morala prenašati križe in težave, da je Bog pokazal, da tudi pravični človek mora trpeti vsled Adamovega greha.«

»Jelite, stric Tadej, bogatini pridejo vsi v peklo, reveži pa v nebesa?« je hotel vedeti neki drugi deček.

»Ne,« je razlagal Tadej, »vendar moram reči, da si zelo blizu uganil. Komur se na tem svetu le predobro godi in kdor dela le toliko, kolikor se mu poljubi, tak navadno rad pozabi, da so nebesa in da je treba za nebesa delati in trpeti. Komur je pa Bog naložil prav mnogo križev in trpljenja, revščino, skrbi, pomanjkanje — in če potem ta človek vse to voljno in z veseljem nosi, ker ve, da je od Boga poslano, tak si zbira zasluženje za nebesa in enkrat mu bo povrnjeno.«

»Zato je bila mati Jezusova tako revna in je morala z Jezusom toliko trpeti,« je šepnila deklica in pobožno gledala v jaslice, kjer je bila napravljena Marija tako uborno in priprosto.

»Res. In Jezus sam je bil vse življenje reven in poln križev in nadlog,« je pritrdil Tadej.

Še dolgo so ostali otroci pri Tadeju in se razgovarjali o dogodkih, ki so se bili zgodili pred toliko in toliko leti in ki so v tem trenutku kot živi stali pred njimi.

Šele ko je zazvonilo k polnočnici, je zastor padel in zagrnil betlehemske dogodke. Potem so se otroci razšli in tudi starec Tadej je vzel iz omare staro, a še dobro ohranjeno zimsko kamizolo in se napotil v cerkev.

Tako je bilo vsako leto.

2.

Življenje starega Tadeja je bilo že od nekdaj življenje uboštva in pomanjkanja. Delo in skrb sta mu bila družba že od mladih let. Veselje in zadovoljnost sta mu osladila trde dneve zlasti tedaj, kadar so bile dovršene nove jaslice po naročilu ali izdelana nova podoba v zadovoljnost tistega, ki jo je bil naročil. In pa vsako leto na božični večer, ko je razlagal svoje jaslice — takrat se je Tadej pomladil in oko mu je gorelo notranjega veselja in navdušenja.

Starec Tadej ni bil doma v našem kraju. Nekje doli ob Kolpi mu je tekla zibelka. Bil je sin revnega črevljarja; a ga je vzel stric, ki je bil podobar v mestu, k sebi ter ga izučil rezbarije. Priženil se je v naš kraj; a žena Tereza mu je umrla, ko je imela hčerka Julika šele tri leta. Ko je pa Julika odrasla v dvajseto leto, se je omožila in vzela domačina, ki je bil tedaj ravno prišel iz Amerike. Vse bi bilo lahko šlo dobro in gladko. Denarja si je bil Lojze prislužil v Ameriki; hišica Tadejeva, ne velika, a lična in sredi trga, je bila dovolj prostorna za vse tri; oče Tadej

bi bil delal in izrezaval, mlada dva pa bi bila odprla prodajalno za rezbarije, sohe in podobice, popir in molitvenike. Vse je bilo že v tiru in vse bi se bilo izteklo lepo in gladko — da ni potegnila Lojzeta za seboj slaba družina, igra in pijača . . . Tako pa so prihranki skopneli in naposled je moral stari Tadej iz svojega založiti, da je poplačal dolgove . . . Lojze pa je izginil neko noč in odpisal od morske meje, da je na poti v Ameriko, da ga je sram svojega življenja, da hoče delati in se vrniti šele potem, ko bo njegovo premoženje zadostovalo, da izbriše sramoto, ki jo je bil napravil Tadeju in svojcem. Od tedaj ni bilo več čuti o njem. Julika je žalovala in začela hirati. Mala Tilika, ki je imela ob očetovem odhodu šele eno leto, pa je krepko rastla. A njeno mater so pokopali kmalu potem. In tako je ostal Tadej sam s Tilko, svojo vnukinjo. Da ni živela v tistih časih še sestra Tadejeva, stara Meta, ki se je ob Julkini boleznih bila za stalno preselila k Tadeju — potem bi starec Tadej ne bil vedel kaj početi z malo in živahno Tiliko. Tako pa se je prebilo vse in edinole misel na Lojzeta je bila, ki je starcu Tadeju večkrat zmračila čelo.

Ampak na božični večer ob jaslicah, ko so trški otroci živih oči sledili njegovemu razlaganju in je najbolj živahna med njimi bila njegova Tilika — ne, takrat pa ni smela priti preko čela niti najmanjša mračna poteza.

In kaj šele v cerkvi pri polnočnici! Tedaj šele je bilo kakor v nebesih:

Sveta noč,
Blažena noč . . .

Ob teh zvokih se je starcu Tadeju stajalo srce in skozi mrežo solzá je zrl na razsvitljen oltar, kjer je v nezatni podobi bival v monštranci Tisti, ki je pred toliko leti prišel kot revno dete na svet, ki pa kot vsemodri Gospodar vlada svet in vodi pota ljudem, pa naj že prebivajo doma ali na tujem . . .

Tako je bilo vsako leto.

Vsako leto pa je bila Tilika večja in naposled že ni bilo njeno mesto več med otroci pred jaslicami, ampak se je ob Tadejevi strani stoječ smehljala nedolžnim obrazom, ki so strmeli v jaslice. Preidejo otroška leta, ki ne poznajo skrbi, in pridejo časi, ko neprijetna misel hoče kaliti celó veselje svetega večera . . .

»Oh, ko bi takole na sveti večer mogla imeti poleg sebe še tistega, ki ga nikdar poznala ni, in ki pravijo, da je daleč, daleč tam v Ameriki!«

Tako je zdihovala Tilika na tihem. A njega — očeta — ni bilo!

In zopet je prišel advent in zopet se je približal dan pred božičem. Medlo je po cesti in burja je piskala okrog voglov. Otroci pa so se veselili na gorkem in rekli: »Nocoj bo sveti večer. O mraku pojdemo k Tadeju, o polnoči pa k polnočnici.« Toda to leto so se zmotili. To leto pri Tadeju ni bilo ničesar. »Stari Tadej je obolel in moral v posteljo!« Tako se je raznesla vest in vsi so izpraševali in se čudili: »Zakaj?«

Tisto popoldne je bil namreč prišel cerkovnik Luka in potrkal pri Tadeju:

»To so sporočili gospod, da je prišlo pisanje iz Amerike, da je Lojze —«

»Da je Lojze —?« je poprašal stari Tadej in blede lice mu je postalo še bledejšo. Tudi Tilki je zastala kri in zaslutila je najhujše.

»Tole berite —« In cerkovnik Luka je podal Tadeju pismo in odšel. Pismo pa je pričalo, da so izvlekli iz rova ob zadnji nesreči tudi Lojzeta in da je živel le še toliko, da so ga prevedeli . . . Premoženja ni zapustil, pač pa je bil zavarovan za življenje in zavarovalnina se bo izplačala za njegovo hčerko Tiliko: tako je naročal.

»Tilka! Tvoj oče . . . Beri!«

In deklica je brala. Po mladem cvetočem obrazu se ji je razlilo nekaj otožnega. Trpka poteza je hotela zasenčiti čelo, a srce, dasi še napol otroško, se je znalo zdrževati in premagati.

»Jaz hočem moliti za očeta. Še nocoj, ker nocoj je sveti večer.«

In res je deklica molila tisti večer tako goreče in tako vdano . . . Saj se malemu Jezusu ta večer v betlehemski štalici tudi ni godilo dobro! Naj bo! Zgodilo se je, česar se je bala. Da bi se vsaj ne zgodilo, česar se še boji! Stari Tadej je namreč ta večer legel v posteljo. In to je bilo prvič, odkar je pomnila Tilka, da ta večer ni bilo otrok k jaslicam in da je morala sama k polnočnici . . .

Ko je pa drugo jutro odhajal zdravnik iz Tadejeve sobe, je bil silno resnega obraza in je na vprašanje stare Mete le skomignil z ramama. In tedaj je zaslutila Tilika, da bo prišlo tudi to . . . Pa zopet ji je bilo srce močno in se je spomnila Marije in Jožefa ob jaslicah. Marija in Jožef sta ga imela — malega Jezusa — v jaslicah. A slutila sta gotovo, ali pa celo vedela, da ga bosta imela le malo let . . .

* * *

In umrl je stari Tadej.

Po njegovi smrti je ostala hišica last njegove sestre Mete. Tilika je ni potrebovala, ker je vstopila v samostan. Tam v tihi celici moli za očeta in za starega očeta. Najlepši dan v letu je zanj sveti večer. Tedaj se sestre zberó pred jaslicami, molijo, pojo in se veselo razgovarjajo. Takrat se zdi sestri Antoniji, da je doma in da med gručo otrok stoječ posluša dobrega Tadeja, kako razlaga jaslice in poudarja, da so bili Jezus, Marija in Jožef revni ves čas svojega življenja, ter da so morali preživeti na tem svetu mnogo več žalostnih nego veselih dni . . .

Patronat za mladino.

Blížajo se lepi božični prazniki, in ljubke jaslice nam bodo zopet stavile pred oči siromašno božje Dete v revnem hlevu, ki je prišlo iz ljubezni do nas na svet delat in trpet. Komu se ne bi otajalo srce pri tem nežnem pogledu? Kdo bi ne hotel iz ljubezni do malega Jezuščka kaj zanj žrtvovati? In s čim ga moremo posebno razveseliti? Na koža nas spominja božje Dete v svoji revščini in zapuščenosti? Na koža drugega, kakor na siromašne, zapuščene in zanemarjene otroke, ki jih je toliko po naši domovini. Ti so njegovi »najmanjši bratje« in o teh veljajo besede: »Kar ste storili najmanjšemu mojih bratov, ste meni storili.« Razveselimo torej božje Dete zlasti o božičnem času s tem, da kaj storimo za te njegove male prijatelje in posebne ljubljence!

In kako se to najlozje zgodi?

S tem, da nabiramo za »Patronat Vincencijeve družbe«, ki ima nalogo, da sprejema otroke vsake starosti in spola v svojo oskrbo in jih izroči dobrim zavodom, ali pa krščanskim družinam v vzgojo. Sedaj ima že 46 otrok v svoji popolni oskrbi, za katere mora šteti obilo denarja; a mnogo prošelj mora odbiti, ker mu manjka potrebnih denarnih sredstev. V nekaterih župnijah je »Patronat« že precej razširjen, a vendar je takih župnij še vse premalo, komaj ena desetina ljubljanske škofije. Drugod šteje le posamezne dobrotnike in naročnike »Detoljuba«. Koliko več se zgodi v ta namen po drugih katoliških deželah! Koliko deležnikov in deležnic šteje »Serafinsko delo ljubezni« (Serafisches Liebeswerk), ki ima enak namen kakor »Patronat«, v Zgornji Avstriji, na Bavarskem in Češkem? Tam jih je po 20.000 in

še več, pri nas komaj deseti del. In vendar se dá z malo miloščino prav mnogo dobrega storiti. Kaj je 20 vinarjev na mesec? S tem darom pa že postaneš deležnik ali deležnica »Patronata«, podpiraš njegovo ljudomilo delo in dobivaš še poleg tega »Detoljuba«, ki izhaja šestkrat na leto. Da se more s tem skromnim denarjem kaj prida storiti, zato pa je treba, da se »Patronat« med našim ljudstvom kar najbolj razširi in dobi prav mnogo deležnikov in deležnic.

Marijine družbe so doslej za nabiranje udov največ storile; zato se tudi zdaj obra-

čamo do njih z nujno prošnjo, da se zavzamejo za to dobro delo. Prednice Marijinih družb še posebno prosimo, naj zahtevajo pismeno v Ljubljani potrebne tiskovine in naj poverijo nabiranje mesečnih doneskov pripravnim članicam. Tiskovine naj se zahtevajo kratko z dopisnico pod naslovom: »Patronat Vincencijeve družbe« v Ljubljani. Uverjene naj bodo, da s tem store veliko dobro delo, ako vpeljejo »Patronat« v svoji župniji. To bo najlepší božični dar za nebeško Dete, ki bo tako požrtvovalnost goitovo bogato poplačalo.

Kanonik dr. J. Gruden.

Apostol Marijin.

(Jurij Belanže.)

(Dalje.)

Od lanskega letnika nam je ostal še konec življenjepisa zglednega duhovnika francoskega, vnetega častilca Marijinega. Za enkrat še nakratko nekaj črtic o njegovem nadaljnjem lepem življenju in o njegovi zgodnji smrti. Pozneje, ako Bog da, pa še katerikrat o njegovih pobožnih vajah zlasti v čast Materi Božji.

Z nekim ponosom se je imenoval Belanže suznja Marijinega. Bil je suženj ljubezni do nje. Ta ljubezen ga je priganjala k neutrudnemu delu za njeno čast. Pa vedno se mu je dozdevalo, da dela še premalo. Iskal je prilike, kako bi se mogel še bolj nemoteno in še gorečnejše posvetiti delu za njeno čast in zveličanje duš. Misлил je, da bi mu to bilo najlozje v kakem redu ali cerkveni družbi (kongregaciji). Vleklo ga je torej v samostan. Dolgo ni mogel najti primernege reda, ki bi zadoščal vsem željam njegovega srca. Po treznem premišljevanju in iskanju se mu je za družbo duhovnikov, ki jo je bil ustanovil Luka Šampionier. Tege pobožnega duhovnika je g. Belanže sam obiskal in se osebno poučil o pravilih in ciljeh njegove kongregacije. Bil je zadovoljen in ves srečen mu je pozneje pisal:

»Biti redovnik in se žrtvovati za zapuščene, posebno za ljube mi vojake, to je bila moja največja želja. Bog jo je uslišal. Bodi mu večna hvala!«

Posebno mu je bila všeč ta družba zato, ker je gojila veliko ljubezen do prebl. Device Marije.

Vložil je na škofijstvo prošnjo, da naj ga pusté v samostan; toda dolgo ni bil uslišán. Čakal je nad dve leti. Povsod, zlasti po

redovnih hišah, kjer je deloval, se je priporočal v molitev, da bi mu končno Bog željo izpolnil. Same klarisinje so izmolile v ta namen 36 tisoč češčenamarij! Nazadnje je molitev zmagala in g. Belanže je zapustil svet ter vesel nastopil novicijat dne 4. maja 1896. — Ne bomo obširno popisovali njegove vestnosti in natančnosti, ki jo je kazal ves čas poskušnje. Bodi dovolj, kar pravi o njem njegov življenjepisec: »Bil je strog do samega sebe. Nihče ni z večjo točnostjo izpolnoval redovnih pravil kakor on. ... Posebno se je vadal v pokorščini. Ta čednost se mu je sem pa tam zdela najtežavnejša. Bil je namreč vedno samostojnega značaja. Prej je veliko let samostojno deloval in neodvisen od drugih sledil svojim načrtom, ne da bi ga kdo pri tem oviral. V redovnem življenju se je seveda moral odreči tej samostojnosti ter vse svoje načrte podvreči previdnosti redovnih predstojnikov. To je pa tudi vselej rad storil v največji ponižnosti.«

Pač lep zgled pokorščine za vsakega izmed nas! — Po končanem noviciatu se je zopet poln ognja lotil delovanja v čast prebl. Device in zveličanje duš. Svojemu redovnemu predstojniku je pisal nekoč: »Pri vsaki priliki oznanjam pobožnost bl. Grinjona do preblazene Device Marije. — Molite zame, da izgine iz mojega življenja vsaka sebičnost, da se morem vsako jutro popolnoma izročiti v roke svoje nebeške Matere, naj stori z menoj, kar ji drago. Skušam vresničiti, kar sem se naučil od bl. Grinjona: pridigovati o vseh verskih resnicah, pa vse nanašati na prebl. D. Marijo.«

Neumorno je deloval, kjer je mogel, zlasti pa se je zopet posvetil delu za vojake. Vselej

In na vrtu vrtnarica ... Vrtnarica je Devica ... V šopek zbira rožice.

pa si je iskal potrebne modrosti pri Materi dobrega sveta, in jo je tudi vselej dobil. Zanimivo je, kako je odgovoril na vprašanje: »Kaj je potrebno, da se vojaško društvo ustanovi in dobro vodi?« Odgovor: »Srce in rožni venec.«

Srce mu je bilo kot ogenj, ki je širilo okoli sebe gorko ljubezen do Marije in poštenega življenja; rožni venec pa sablja, s katero je zmagoval vsa nasprotja in ovire.

Globoka vera v zmagovavno moč molitve je pokazal s temile besedami: »Poznam nekoga, ki je močnejši kakor Bog. To je človek, ki moli. Z molitvijo namreč prisili Boga, da reče »da«, ko je bil že izgovoril »ne.«

Njegovi predstojniki so dodobra spoznali njegove zmožnosti in čednosti, pa so ga postavili za duhovnega učitelja redovnih novincev. On sam se je seveda imel za nevrednega, novinci pa so ta odlok vsi veseli sprejeli kot posebno milost Matere božje.

Začel je novo službo zopet s pomočjo in v imenu preblažene Device. V svojem prvem nagovoru je rekel svojim novincem: »Ona bo naša učiteljica in bo naredila iz nas svetnike.« Drugi učitelj pa je bil on sam, bolj s svojim zgledom, kakor z besedo. Eden njegovih novincev je pisal pozneje: »V vsem, kar je storil, smo imeli zgled. Nikdar nisem opazil na njem niti enega dejanja, ki bi nam ne bilo v najlepši zgled posnemanja.«

Kakor nevihta, ki nenadoma pridrvi preko plodonosnega polja, nemilo dirne delavnega kmetovalca, tako je prehitel tudi Belanžeta pri njegovem apostolskem delovanju krivični odlok francoske vlade iz leta 1901, s katerim je ukazala vsem redovom, da imajo zapustiti francosko zemljo ali pa prelomiti svoje redovne obljube.

Belanžetu je bilo to sicer hudo, vendar pa je sprejel te udarce vdano kakor iz božje roke ter se je štel srečnega, da je preganjan s preganjanim Kristusom. V istem duhu je podučil tudi svoje novince o tej nezgodi.

Pred odhodom iz redovne hiše so se vršili ginljivi prizori:

V kapeli več ni bilo presv. Rešnjega Telesa, zato je postavil v prazen prostor kip Matere božje. Tu se je s svojimi novinci priporočil varstvu Marijinemu in molil tudi za preganjajočo jih Francijo. Štel se je srečnega, da je vsega oropan in popolnoma reven kot Kristus na križu. Dne 31. septembra 1901 so šli preko francoske meje in pri tem molili rožni venec.

Ko so prišli v novo hišo, so se vrgli na kolena pred kipom prebl. Device in Belanže ji je izročil ključke novega doma, da ona gospodari v njem, kakor najbolje zna. Nato so

molili rožni venec in spali na svoji borni prt-ljagi, ki so jo prinesli seboj iz nehvaležne domovine.

Človeka, ki je to skrivaj opazoval, je ta prizor pretresel do solz.

Marija je bila zdaj gospodinja v hiši. To se je poznalo tudi pri mizi. Na prvem mestu se je nahajal njen kip. Pred njega so postavili vsakikrat najboljši del jedi, ki jo je potem eden novincev izročil kakemu potrebnemu siromaku. Pri tem dejanju ljubezni do Matere božje so se novinci vrstili in se tako vadili tudi v usmiljenosti do siromakov.

Sv. pismo primerja človeško življenje z delavnikom. Tudi naš dični pesnik Simon Gregorčič je lepo zapel:

»Ni praznik, predragi mi, naše življenje,
Življenje naj bode ti delaven dan!«

In Belanžetu je bilo vse življenje truda-polen, delaven dan. On sam pa je bil telesno slaboten, in bolehen delavec. Takega delavca pa prenaporno delo hitro konča. — Tako je bilo tudi z g. Jurijem. Začel je vidno bledeti in hujsati. Vkljub temu si ni privoščil nobenega miru in počitka, dokler mu niso predstojniki pod pokorščino tega zaukazali. Pa bilo je že prepozno. Že pozimi leta 1900 se ga je lotil hud katar, da je bil popolnoma hripav in brez glasu. Ko ni mogel govoriti in učiti, je pa tem več molil. Čez nekaj tednov se mu je sicer glas nekoliko zboljšal, a ostalo zdravje je šlo le nazaj. Prikovan je bil večinoma na posteljo. Svojo bolezen je sprejel v duhu svete vere. Enemu svojemu prijatelju piše: »Sveta Devica mi je dala zopet en dokaz, da me posebno ljubi. — Zahvaliti se ji moram za to novo veliko milost, da jo povelečujem tudi s trpljenjem. — Jaz sem otrok Marijin, in križ je najboljšo darilo, ki ga more dati svojim otrokom.«

Lotila se ga je huda oslabeledost, podobna oni, ki jo provzroča jetika. Zdravniki so mu svetovali, naj se poda v rojstni kraj; češ, v domačem zraku se bo počutil bolje. Srce se mu je trgalo, ko se je ločil od svojih redovnih bratov in odhajal po zdravje v rojstno vas, pa zastoj!

Dnevi, ki jih je še doma preživel, so bili dnevi velikega trpljenja in za vse ljudi dnevi prekrasnih zgledov svetniške potrpežljivosti. Z rožnim vencem v roki in s češčenomarijo na ustih je pojemal in trpel. Dne 16. avgusta je izdihnil svojo blago dušo. Njegove zadnje besede so bile: »Zgodi se, o Marija, moja Mati!«

(Konec.)

M. Štular.

† Župnik monsignor Anton Peterlin.

Iz Šmihela pri Novem mestu.

Umr! je mož! — Ne, ni umrl!
Oči le časne je zaprl,
Da se po trudu in po boju
Oddahne v blaženem pokoju.

V sredo, dne 20. listopada je veliki zvon naznanil obširni šmihelski fari, da je Bogu dopadlo preseliti v boljšo, nebeško domovino nepozabnega voditelja šmihelske Marijine družbe preč. monsignora Antona Peterlina. Predno smo se zavedle, da so bolni, jih že ni bilo več med nami. Velika izguba za našo faro, ki so jo tako vzorno vodili dolgih 42 let. Ob pogrebu je vse žalovalo in jokalo, kakor dobri otroci za svojim dragim, nepozabnim očetom. Spremilo jih je 45 duhovnikov in na tisoče ljudstva.

Še pri zadnjem shodu so nam priporočali lepo, zdržno življenje, abstinenco, in pogostno sv. obhajilo. Marijina družba jim je bila posebno pri srcu. Me jim pa tudi obljublamo, da se bomo ravnale po njih zlatih naukih. Bili so goreč častilec preblazene Device Marije in Srca Jezusovega v sv. Rešnjem Telesu. Vpeljali so zdaj v

kratkem času pobožnost devetih petkov, katere se pridno udeležujejo hčere Marijine družbe in deklice iz Marijinega vrtca.

Predvsem pa so bili otroci, katerim so posvečevali svojo skrb. Ne kot strog učitelj, ampak kot ljubezniv prijatelj otrok so jih poučevali v resnicah sv. vere. Nekaj ganljivega jih je bilo videti kot osivelega starčka med nežno mladino, ki so jo pripravljali z največjo gorečnostjo za sprejem prvega sv. obhajila. Nobenega truda se niso ustrašili, da so bili le otroci dobro poučeni za sprejem sv. zakramentov, pa so bili zadovoljni.

»Ljuba Mati božja skrbi za svoje otroke«, tako so večkrat molili naš nepozabni gospod župnik. Tako kličejo tudi naša potrta srca: Skrbi o Marija, da ostanejo vsi nauki, ki so nam jih dajali, v naših srcih!

Ti pa, naš dobri dušni pastir, sprejmi od svojih zvestih ovčic zadnji pozdrav, in

Bog, ki vsako delo plača verno,
plačaj Ti ljubezen neizmerno!

Marijina hči.

III. slovensko romanje v Rim.

Tretje slovensko romanje v Rim menda smemo imenovati potovanje, ki se namerava napraviti na pomlad v večno mesto. Slovenci so sicer že večkrat romali v Rim; toda v prejšnjih letih bolj v družbi z drugimi narodnostmi. Popolnoma samostojno romanje so napravili v letih 1893. in 1900. Od takrat dalje — tega je že 13 let — ni bilo skupnega romanja v Rim. Čas je torej, da se zopet enkrat odpravimo tja in da se poklonimo srečno in slavno vladajočemu očetu katolištva, Piju X.

Romarski vlak bo odšel iz Ljubljane v ponedeljek, 7. aprila popoldne. Tjagrede se bo ustavil v Padovi, Bolonji in Florenci; nazaj grede v Assisiju, Loreti in Benetkah. V Rimu bomo dobrih šest dni in sedem noči. Nazaj v Ljubljano pridemo v petek, 18. aprila zvečer.

Prvo dvoje romanj je bilo urejeno v tem oziru bolj preprosto, da po poti ni bilo skupne hrane in med potjo se ni nikjer prenočevalo. Zdaj bomo prenočevali tjagrede v Florenci, nazaj grede v Benetkah, ker dve noči zapored prebiti v vagonih je malo prehudu. Tudi bo po poti skupna hrana, kolikor je bo mogoče preskrbeti, — razen prvo jutro v Padovi, kjer so nam hoteli zaračunati za-

jutrek po eni kroni (!). Sploh je zdaj v Italiji velika draginja; veliko večja kakor pri nas. Podpisani član odbora, g. Henrik Zalesjak, je bil mesca novembra osebno v Rimu in po vseh mestih, kjer bomo obstali, ter se je na lastna ušesa prepričal, kako drago je tam vse. (Stanovanje in hrana v hotelu od 6 do 10 kron na dan.) To je treba imeti pred očmi pri presoji vozne cene.

Romanje je tako urejeno, da se ni bati romarjem nikakega napora.

V Rim se peljemo po gorenjski železnici Trbiž—Ponteba ter nadaljujemo Padova—Bologna—Florencia—Rim. Nazaj pa: Assisi—Loreto — Bologna — Benetke — Ponteba — Trbiž—Ljubljana. Primorci bodo pa vstopili in izstopili v Vidmu. Železnica od Gorice do Vidma stane okoli dveh kron.

V Padovi ostanemo 4 ure, Bolonji 3 ure, Florenci 14 ur. V Rimu ostanemo 6½ dni ter 7 noči, v Assisi 6 ur, Loreti 4 ure in v Benetkah 15 ur.

Cena vožnje in oskrbe je: I. razred 250 K, II. razred 200 K, III. razred 130 K.

V teh cenah je obsežna voznina po železnici tja in nazaj, trikratna hrana na dan, računajoč od Bolonje do vstevši Benetk, ter

prenočišča v Rimu, Florenci in Benetkah. Prevoz prtljage v Rimu in Florenci od kolodvorov do hotelov in nazaj.

Hrana za I. in II. razred je: Zajutrak: kava, kruh, sirovo maslo. Kosilo: juha in tri jedi. Večerja: ravnotako. — Za III. razred: Zajutrak: kava s kruhom. Kosilo: juha in dve jedi. Večerja: ravnotako. — Vino se plača posebe.

Zglaševanja se pošiljajo na naslov: **Odbor za rimsko romanje, Ljubljana, Alojz-zišče.** — Zadnji rok za zglaševanje je Velikanoč, 23. marec. — Morebitne odpovedi je treba zglasiti brzojavno ali v priporočenem pismu najpozneje 14 dni pred ohodom, za kateri odstop se bodo

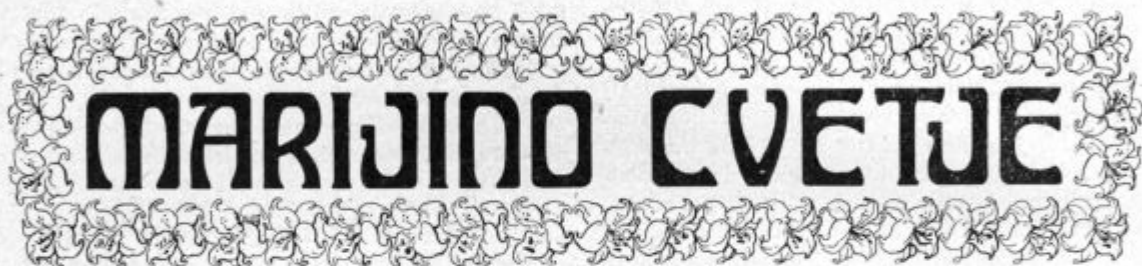
pri vrnitvi vplačane vsote zaračunali narasli dejanski stroški, vendar ne čez 10 kron, na poznejše odpovedi pa se brez namestnika ni mogóče ozirati.

Poskrbelo se bo, da se bodo tisti, ki bodo hoteli iti v Neapelj ali na Malto, lahko vozili od Rima dalje nazaj z isto karto. Cena zanje pa je kakor za druge.

Natančen program bo natisnjen v posebni knjižici, ki jo dobijo udeleženci pravočasno pred odhodom.

Za pripravljalni odbor:

Mihael Arko, dekan v Idriji. Kanonik dr. J. Koren. Dr. Alojzij Merhar. Henrik Zalesjak. Jan. Kalan.

Marijina hči pred nebeškimi vrati.¹

(Slika.)

Po nemškem izvorniku prosto predelal P. Marijofil Holeček.

(Preddvor, okrašen z zelenjem in cveticami. V ozadju na levi strani vrata nebeška, na desni eno okno za nebeškega vratarja.)

Prvi prizor.

Angel. (Pripelje Marijino hčerko pred nebeška vrata.) Tako! Dobra Marijina hčerka, na cilju si!

Marijina hčerka. (Zamišljeno.) Na cilju!? O, kolikokrat sem mislila v življenju na ta srečni trenotek! Kolikokrat sem želela gledati svojega Gospoda in njegovo mater Marijo; zdaj pa, ko se mi ima izpolniti moja želja, ne vem, zakaj samega strahu drhtim. Ne vem, kaj vendar to pomeni, da se zdaj, ko se mi bo moje najsrčnejše hrepenenje izpolnilo, tako bojim, da medlim samega strahu pred sodbo božjo! Da, da, zavedam se, življenje moje, oh, zavedam se, je bilo tako kratko, tako revno; vse, kar sem storila, je le slabo in pomanjkljivo.

Angel. (Tolažljivo.) Ne boj se in ne omaguj! Pomisli, ljubo dete, da te je v življenju tolažila in krepila dobrotla Odrešenikova,

kadar se te je hotela polastiti srčna žalost in obup. Čemu bi bila sedaj malodušna? Ali ne veš, da si dobra Marijina hči!?

Marijina hčerka. Prav imaš! Čemu bi se bala in tresla, ko vem, da bo preblažena Devica-Mati otroka, ki ga je že na zemlji vodila z ljubečo roko, sedaj gotovo tudi radostno v nebo peljala.

Angel. Gotovo! Le zaupaj, nikar se ne boj in srčno pozvoni!

Marijina hčerka. (Se bliža vratom; medtem poljublja svetinjico, ki jo drži v levici, z desnico pa pozvoni.)

Drugi prizor.

Sv. Peter. (Za vrati malo osorno.) Kdo vendar tako neusmiljeno zvoni in moti nebeški mir? Gotovo se ta novodošli gost v življenju ni dosti brigal za Boga, zapravljal zdravje, milost, čas, denar in blago, zdaj bi pa vseeno rad užival rajsko veselje. Morebiti je še celo z grehi obložen. O, če je tako, potem je pač zastonj zvonil, kajti tedaj ne bo

¹) »Marienkind an der Himmelstür« aus »Die Fahne Mariens«, 1911, IV.

okušal sladkosti nebeškega Očeta, ampak jezo pravičnega Sodnika. (Odpri okno in pogleda vun.) Kdo zvoni?

Angel. Duša, ki se je v milosti božji ločila od sveta.

Sv. Peter. Slava in hvala Ti, večni Bog, duša je, ki se bo prej ali slej pri Tebi veselila. (Proti Marijini hčerki.) A kaj si bila v življenju?

Marijina hčerka. Stanu nisem bila imenitnega; bila sem le uboga delavska hči. Toda bila sem veliko let, do smrti vpisana v Marijini družbi.

Sv. Peter. Marijina hči torej?! — To je dobro priporočilo zate, kajti Marijinim otrokom je vedno nebo odprto. Vendar se tupa-tam tudi med Marijine otroke prikrade kaka duša, ki ne dela Mariji časti, ampak sramoto. Zato se moram pač prej dobro prepričati, če res zaslužiš nebesa. Povej mi torej, odkod prihajaš in po čem si na zemlji najbolj hrepenela?

Marijina hčerka. Iz pridem; tam sem se rodila, tam sem preživela svoja mlada leta v strahu in ljubezni do Boga in do njegove svete matere Marije.

Sv. Peter. Iz tedaj prihajaš in praviš, da si ondi preživela mladost, in sicer v ljubezni do Boga in njegove deviške matere Marije. Res, lepe so tvoje besede; a kaj, če so brez pomena. Saj veš, da brez dobrih del ne smem nobeni duši odpreti nebeških vrat. Pokaži mi potni list!

Marijina hčerka. (Vzame iz žepa sprejemnico v Marijino družbo ter jo poda svetemu Petru.) To je moj potni list.

Sv. Peter. (Vzame list. Razveseljen.) Sprejemnica Marijine družbe! Kako si srečna, ker ta podoba naše nebeške Kraljice v resnici govori zate, samo če se je nisi sramovala, če si zvesto izpolnjevala dolžnosti, ki ti jih je Marijina družba nalažala.

Marijina hčerka. O, nebeški vratar, vedno sem se zavedala, da nisem vredna nositi imena Marijine hčerke . . .

Angel. (Jo prekine.) Ne odlašaj več, sv. Peter; brez strahu in pomislekov lahko sprejmeš ta list za vstopnico v nebesa. Veliko let je že preteklo, odkar sem peljal to dušo v družbo Marijinih hčerâ, in od tistega trenutka ni nikdar prelomila zvestobe Mariji, nikdar se je ni sramovala, ampak ji je vedno zvesto služila.

Sv. Peter. Zahvalim te, dobri angel, za to pohvalno poročilo; a ker vem, da si dolžan braniti svojo varovanko, zato te je morda ljubezen preslepila tako, da je tvoja sodba pristranska in krivična. Sodba tu pa mora biti nad vse pravična in nepristranska.

Angel. Vem, vzvišeni vratar, da mora biti tukaj le pravica merodajna; zato le dalje izprašuj, kakor ti nalaga sveta dolžnost vartarske službe.

Sv. Peter. (Obrnjen k Marijini hčerki, katere obraz izraža strah.) Pogum! Saj si slišala, kaj je ravnokar o tebi govoril tvoj angelvarih. On je bil s teboj vedno zadovoljen. A odgovori mi, imaš li delavsko knjižico?

Marijina hčerka. Če zahtevaš od mene znabiti slavnih činov, imenitnih del, priznati moram, da jih nimam. Le malo dobrega sem storila na zemlji. Krog, ki mi ga je Bog na svetu odločil, je bil tih in miren. Ločena od sveta in njemu neznana sem vršila vedno le voljo božjo, in to, mislim, da je pisano tudi v knjigi večnega življenja. (Pokaže na knjigo, ki jo drži angel v rokah.)

Sv. Peter. Povej mi še, ali si ljubila Boga, bližnjega in sebe? Ali je bila tvoja ljubezen čista in nesebična? Ali si bila angel vsem, s katerimi si občevala? Ali sta ti srd in zavist razjedala srčni mir?

Marijina hčerka. Rada priznam, da sem se večkrat pregrešila zoper ljubezen božjo, a vedno sem te prestopke srčno obžalovala in prosila Boga, da bi mi podelil milost, storjeno zlo popraviti.

Sv. Peter. Ali si tudi kaj delala za blažor neumrljivih duš?

Marijina hčerka. Bila sem več let članica misijonske bratovščine in z malimi prispevki sem rada pomagala, kar sem, sama uboga, mogla storiti.

Angel. (Se obrne k sv. Petru.) Česar midva, sveti Peter, ne spoznava, to božjim očem gotovo ni prikrito. Življenje moje varovanke je po mnenju sveta malenkostno, brez vrednosti in zasluženja. Drugače pa sodi Bog. Kar je v ljubezni dobrega storila, kar pretrpela, kar odpuščala in prizanašala, kar je v delih usmiljenja storila, kar z molitvijo, z zgledi in besedo dobrega izvršila, to ji bo pravični božji Sodnik tisočkrat poplačal. In kako tudi ne! Saj je živela zmeraj Mariji v čast.

Sv. Peter. (Še nezadovoljen.) Ali si rada prejemala svete zakramente in ali si rada molila sveti rožni venec?

Marijina hčerka. Vsak dan, če mi je le bilo mogoče, sem se bližala mizi Gospodovi in prejemala nebeški kruh, ki me je v bridkostihtolažil in slabostihtkrepčal, dajal mi srčnost v bojih, ki sem jih imela v življenju. Iz tega studenca žive vode, po katerem sem vedno hrepenela, sem zajemala vse milosti in dobrote, zajemala ljubezen božjo, zajemala veselje do molitve in zato sem tudi sleherni

dan z veseljem molila sveti rožni venec, najslajši dar iz Marijine roke, najmočnejše orožje Marijinih otrok.

Sv. Peter. Ali si imela na zemlji kako geslo, h kateremu si se zatekala, če ti je Bog poslal srečo ali nesrečo, žalost ali radost?

Marijina hčerka. Da, imela sem geslo Marije, nebeške svoje matere. Od nje sem se naučila, da naj vedno, kadar se nad menoj izvršuje volja božja, rečem: »Glej, dekla sem Gospodova.«

Sv. Peter. To je geslo vseh pravih Marijinih hčer. Samo na eno vprašanje mi še odgovori: Imaš li kako znamenje občestva svetnikov?

Marijina hčerka. Sicer so mi tukajšnje šege in navade neznane, zato tudi ne vem, kako bi se izkazala. Ta svetinjica (pokaže jo sv. Petru), ki sem jo prejela iz mašnikovih rok, ko sem vstopila v Marijino družbo, mi je bila vedno tako ljuba in draga, da se še v smrti nisem mogla od nje ločiti in da sem jo vzela s seboj kot znamenje zveste in vdane Marijine hčere. Ž njo hočem stopiti pred Marijo, ž njo jo hočem počastiti kot svojo božjo mater.

Sv. Peter. Dovolj dokazov si mi dala. Spoznal sem, da si res bila dobra Marijina hčerka. Rad ti odprem nebeška vrata, skozi katera naj te tvoj zvesti angelvarih popelje. (Izgine izpred okna, ključi zarožljajo v vratih.)

Tretji prizor.

(Vrata se odpro. Začuje se nebeško petje, skozi vrata se razvrsti procesija: angeli z lili-

jami in rožicami, za angeli device z lilijami; za temi preblažena Devica Marija. Za njo zopet angeli in device, ki zaključujejo procesijo. Angelvarih stoji pri Marijini hčerki, v rokah drži knjigo življenja. Ko se Marija prikaže, Marijina hčerka poklekne, sklene roke in molče zre rajsko kraljico. Angelvarih stopi k Mariji, procesija obstoji.)

Angel. Zdrava Marija, Kraljica nebes in zemlje! (Izroči ji knjigo življenja.)

Marija. Hvala ti, moj dobri angel, ker si tako zvesto varoval moje dete vseh dušnih in telesnih nevarnosti. Položi brez strahu knjigo življenja v roke pravičnega Sodnika. (Mu vrne knjigo življenja in se obrne h klečeči Marijini hčerki.) Moje dete!

Marijina hčerka. (Z nadzemeljsko radostjo.) — Mati! ...

Marija.

Na zemlji dobro tek si dokončala, prelubo dete mojega srca, zato zdaj večno boš se radovala v nebeški družbi angelov, sestrah.

(Vzame enemu angelov iz rok venec, drug angel poda Marijini hčerki lilijo; dva angela ji deneta na glavo pajčolan in jo peljeta k Mariji; ta ji polaga venec na glavo, zraven pa govori:)

Zdaj venčam te za Kristovo nevesto, o moja hči, pobožna, dobra in presrečna, nikdo te ločil več ne bo od mene, neskončna sreča tvoja bode večna. Sovrage vse si zmogla ti strupena, te k sebi kliče Kristus, dušo zvesto. (Bengaličen ogenj razsvetli skupino.)

(Zastor pade.)

Čujte, „Bogoljub“ dobi bratca!

Glasilo »Marijinih vrtcev« in »Mladih junakov«.

Kakó bo pa to?

Od neke strani se je izrekla misel, da bi bilo potrebno, da bi tudi otroci Marijinih vrtcev imeli nekaj sebi primernega berila, recimo: svoj časnik.

Ta misel je bila takoj sprejeta. Novega časnika nam pa v ta namen še napravljati ni treba, ker že imamo primeren otroški listič, »Angelčka«, prilogo mladinskega lista »Vrtca«. Urednik njegov, č. g. profesor in kanonik Anton Kržič, je bil s tem zadovoljen, da se »Angelček« vtoliko preosnuje, da bo lahko služil Marijinim vrtcem. — Obenem pa potrebujejo tudi otroci-abstinentje — »Mladi junaki« — vedno novega bodrila, da morejo cstati zvesti svoji oblubi. »Angelček« jih bo

tudi v tem poučeval in potrjeval. — Vendar bo listič urejevan tako, da ga bodo lahko imeli tudi otroci, ki niso v vrtcu in ne abstinentje, da ne bo nobenega otroka, ki je do brega duha in dobrega srca, od sebe odbijal.

Vsi prijatelji nedolžne mladine, posebno vsi vodniki Marijinih vrtcev in pospeševalci zdržnosti pri otrocih bodo to naznanilo z veseljem pozdravili. Glasilce njih organizacije jim bo tudi delo polajšalo.

Splošno bo pa listič pripomogel k temu, da se bo ložje, gotoveje in hitreje izvrševal naš program: Nov rod! — Novo življenje!

Priporočite, naročite »Angelčka« otrokom! Stane 1 K 20 vin.; 10 skupaj po 1 K. Naslov: Upravištvo »Angelčka« v Ljubljani.

V spominsko knjigo.

Čas beži in se ne vrača,
za seboj podira vse,
tudi tvoje zorno lice,
o mladenka, odcvete.

Bodi vedno zadovoljna!
Večna seva le pomlad
v srcu, ki ostane polno
žive vere, zlatih nad.

Mnogo res je širnih potov,
ena ozka le stezà,
le ljubezen vedno čista
te pripelje do neba.

Pazi se pred zvitim svetom,
mladih fantov se varuj,
satan nikdar ne miruje,
o le meni to veruj!

Kadar na večer življenja
brala boš vrstice te,
mного sladkih bo spominov
takrat lajšalo srce.

Fr. Pavšič.

Otroci Marijini!

Leto se bliža h koncu; pričelo se bo novo leto. Resen čas za vse — nikdo ne vé, kaj mu je ljubi Bog to leto odločil — morda že pride za katerega zadnje leto. — Kaj pa naše Marijine družbe, kaj mislijo na to?

Lansko leto Novega leta dan obšla me je ta-le misel: Letos pa si moram eno stvar naložiti, da bo Božu po volji, in začeti takoj na dan Novega leta. In kaj sem si domislila? Za duše v vicah neprenehoma delati, namreč: male rožne venčke s štirimi deli, nalašč za duše v vicah posebno blagoslovljene, razširjati in priporočevati vsem

ljudem. — Ko začnem z malimi naročili, je šlo vedno bolje; sedaj že na stotine ljudi moli na te rožne venčke, od plemenitih gospà do priprostih deklet; vse se vnema zanje. Uboge duše same delujejo zase, ne delam sile ljudem, in vedno zahtevajo te vrste rožne vence. Meni so bile uboge duše v tem letu v veliko pomoč. Zato naj Marijine družbe ob novem letu začenjajo tudi to ali drugo dobro delo; sebi in drugim v prid! — Za uboge duše pa hočemo delovati ne samo eno leto, ampak tako dolgo, da tudi nam zadoni zvon vernih duš!

Marijina hči.

Katoliški Bolgari in vojska.

Večkrat se je že posebno v nemških časopisih izražala misel, da sedanje zmage krščanskih narodov proti Turkom ne bodo koristile katoliški Cerkvi, ampak še škodovale. Nekateri misijonarji, ki delujejo na doslej turških tleh, so res tako mislili, vse drugače pa sodijo misijonarji, ki delujejo v kraljestvu Bolgariji. Ti so popolnoma prepričani, da so posebno bolgarske zmage velikega po-

mena za katoliško vero med Bolgari. O tej stvari smo prejeli mnogo zanesljivih poročil od profesorja patra Gislerja iz Plovdiva in od patra Metoda Ustičkova iz Jambola. Gisler je po rodu Švicar, a že celo vrsto let deluje med Bolgari kot profesor na katoliški gimnaziji in kot predsednik Vincencijeve družbe v Plovdivu; znan je tudi kot izvrsten poznavalec bolgarske zgodovine; Metod Ustičkov

pa je po rodu Macedonec iz razkolne družine, a postal je eden najboljših misijonarjev, ki ga spoštujejo ne samo katoličani, ampak tudi razkolniki.

Bolgarske zmage in katoliška vera.

P. Gisler piše: »Bolgarsko ljudstvo gre brez strahu in z veseljem v smrt, da bi osvobodilo svoje krščanske brate iz turške sužnosti. Čudovito je navdušenje, s katerim se vojskujejo za sveti križ. Kdo vé, če si ne bodo zadnji križarji ravno s to pristno krščansko požrtvovalnostjo priborili milost prave vere in prave Cerkve. — Bolgari niso bili nikoli tako nasprotni katoličanom, kakor so drugi razkolni narodi. Prav tako je tudi resnično, da Bolgari niso bili še nikoli tako blizu katoliški Cerkvi, kakor so v sedanjem položaju, ko vso Bolgarijo prešinja veliko, zares krščansko navdušenje, in ko cvet bolgarskega naroda, ranjeni bolgarski junaki, prihajajo v najožjo dotiko s katoličani. Dobro vem, da so v odločilnih bolgarskih političnih krogi nekateri možje prepričani, da bi bilo zedinjenje s katoliško Cerkvijo najboljše poročstvo za srečen razvoj neodvisne Bolgarije; znano mi je tudi, da je Bolgarija pripravljena skleniti posebno pogodbo z Rimom. Zato prav nič ne dvomim, da so sedanje zmage krščanskega orožja velikega pomena za katoliško Cerkev. Potrebno pa je, da zahodni katoličani pravilno umevajo sedanji položaj. Posebno ste katoliški Slovani poklicani, da z vsemi močmi sodelujete za zedinjenje Bolgarov s katoliško Cerkvijo. Podpirajte Bolgare v sedanji revščini, ki jo je povzročila vojska! S tem boste pridobili srca bolgarskega ljudstva, da bo še bolj prijazno do katoličanov. Podpirajte posebno razne katoliške zavode, ki so v sedanji vojski vse žrtvovali za podporo ranjencem in sirot. Podpirajte nas v sedanji stiski, ko so naša dela najbolj potrebna in največjega pomena za katoliško Cerkev.«

Delo bolgarskih katoličanov za domovino.

Bolgarski katoličani so povsod navdušeno sodelovali za zmagó bolgarskega orožja. Katoliški bolgarski vojaki niso v navdušenju prav nič zaostajali za razkolniki. K bolgarski

zmagi pri Lozengradu je veliko pripomogel katoliški polkovnik Červenakov, ki je z 2000 možmi premagal 25.000 Turkov, ki so hoteli Bolgare od zadaj napasti. Posebno pa delajo bolgarski katoličani in katoliški zavodi za domovino s tem, da lajšajo sedanjo revščino in strežejo ranjencem. Vse katoliške šole in drugi zavodi so izpremenjeni v bolnišnice. Katoliški redovniki in redovnice noč in dan strežejo ranjencem. To bo katoličanom pridobilo veliko veljavo in prijaznost pri razkolnikih.

Profesor Gisler nam piše: »Doslej prezirani katoliški redovniki in redovnice vzbujajo občudovanje vse Bolgarije. Naši izobraženejši ranjenci se čudijo, kako more katoliška Cerkev v razkolni državi izvrševati take čudeže nesebične ljubezni do bližnjega. Bolgarski kralj in kraljica sta že večkrat izrazila svoje priznanje požrtvovalnemu delu katoliških zavodov.« — P. Metod Ustičkov piše: »Razkolni ranjenci pravijo, da jim je požrtvovalna in nežna skrb katoliških redovnikov in redovnic velika skrivnost in ne morejo razumeti, kako morejo kje preganjati tako plemenite duše.«

Na pomoč!

Katoliški zavodi, katoliški redovniki in redovnice, ki so vse žrtvovali, da bi olajšali stisko in revščino med bolgarskim ljudstvom, pa ravno sedaj najbolj potrebujejo naše pomoči. Katoliški misijoni so v skrbi za ranjence in sirote porabili vse, kar so si zbrali in pre-skrbeli za zimo; zaloge živeža so jim že skoraj popolnoma pošle, perilo in pohištvo se je obrabilo ali celo popolnoma pokvarilo. Če so bili kdaj vredni in potrebni naše pomoči, so gotovo sedaj. Katoliški misijonarji so si pridobili srca razkolnikov. Sedaj je najugodnejši čas, da razširijo in poživijo svoje delovanje za katoliško vero. Ti katoliški misijon-ski zavodi so v sedanji stiski in draginji tako obubožali, da bodo mogli svoje delovanje le potem nadaljevati, če bodo dobili izredno in izdatno podporo iz zahodnih katoliških dežel.

Še bolj bodo naše pomoči potrebovali opustošeni katoliški misijoni v Odrinu in odrinski okolici. Razdejanje, ki ga je napravila sedanja vojska v Odrinu in okolici, se bo poznalo več let.

Iz Macedonije.

P. Emil Kazó, predstojnik (superior) misijonarjev lazaristov v Macedoniji, je poslal »Apostolstvu sv. Cirila in Metoda« to-le poročilo:

»S hvaležnostjo sem prejel 500 kron, katere ste mi poslali za slovenske usmiljenke v Kukušu in Janici. Ta denar bom izročil usmiljenkam, kadar bo najprej mogoče. Toda

nevem še, kdaj mi bo to mogoče. Ta teden sem hotel potovati v Janico, a nisem mogel, ker je bilo preslabo vreme in pot nevarna. Tudi v Kukuš sem se hotel peljati z vojaškim vlakom, pa ni bilo mogoče. Zato mi za enkrat še ni mogoče obširneje poročati o teh misijonih. Pri Janici je bila krvava bitka med Grki in Turki. V Kukušu so pa pomorili veliko množico Turkov in je torej v mestu vse polno sirot in vdov; poleg tega je polno siromakov v okoliških vaseh. V Janici in Kukušu je torej velika revščina.

Prejel sem tudi 300 kron, ki ste jih poslali P. Aloatiju za evharistinke. P. Aloati je že pred začetkom vojske odpoval v Paliorce k bolgarskim misijonskim sestram svetega Rešnjega Telesa (evharistinke). Evharistinkam samim se, hvala Bogu, ni zgodilo nič žalega. V največji nevarnosti so bile evharistinke v Dolnjem Todoroku; na srečo so se še o pravem času zatele k našim usmiljenkam v Kukuš.

Kaj natančnejšega bomo mogli pa povedati šele, ko se razmere nekoliko umiré.

Pismo slovenske misijonarke iz Afrike.

Rombo, 21. avgusta 1912.

Vaša Prečastitost!

Nasvetovali so mi neki gosp. misijonar iz Ljubljane, da naj se obrnem do Vas, ker da ste urednik lista »Bogoljub«.

Ta dobri gospod so mi pisali, da bodo poskusili naše slike in dopis spraviti v »Bogoljuba«. Tedaj pa pridem s svojim slabim pismom in prošnjo iz daljne Afrike. Vse zamorčke bom prav prijazno prosila, naj goreče molijo za Vas, in naj se varujejo z našim afrikanskim žganjem opijaniti se, jim bodem dejala, sicer vam zamorčkom ne bo ljubi Bog iz Evrope dobrotnikov poslal. Ali veste, iz česa si naši zamorčki žganje žgejo?. Imajo namreč neki sad, ki se imenuje Svavana. Na to žganje so čisto nasedeni, brez izjeme vsi. Žganje in živina sta našim poganom bog. Kadar si plesišče napravijo, tedaj zredijo popreje debele junce ali krave in koze. Plesišče si napravijo v z grmovjem ograjenih prostorih, znotraj za grmovjem nastavijo okoli cele sredine debele junce in na sredi plešejo. A čisto pošteno je videti njihov ples: ženske posebej in moški posebej. Za muzikanta je vsak plesalec sam; imajo na nogah vse polno zvončkov navešenih ter skačejo in se zvišajo s telesom na vse strani, skakljajo proti debeli živini in imajo svoje pogovore z njo. To trpi do celih pet dni. Ob koncu zakoljejo vso tisto živino in tedaj pride tudi žganje na vrsto. Meso od živine zauživajo kar surovo, najboljši košček pa jim je črevo — neoprano. Kar vse skupaj, kar je notri, zavijejo na palico in malo posmodijo na ognjišču in tako se gostijo. Vprašala sem neko žensko, zakaj poprej ne opere črevesa. Odgovorila mi je: »E he hi čakula ni mzuri sana hapa k mčaka ni distari hivjo, t. j. O ne, ta jed je prav dobra, pri nas zamorcih je taka postava.«

Oh, kako so naši zamorčki še čisto priprosti! Vse, kar kje vidijo, kar jim dopade, hočejo narediti kakor opice. Lansko leto so naš čast. gosp. P. superijor enega naših kristjanov daleč v neki kraj poslali; reče se Mombasa. Tamkaj je nekaj evropskih ljudi in je do tje peš 14 dni za hoditi. Ker si naši zamorčki radi kinčajo glave z železjem — za uhane si obesijo železo, ki je ravno tako veliko, kakor imajo v Evropi konji podkve — in je ta zamorec tamkaj v Mombasi videl nekatere evropske gospe, ki so imele opletene in skodrane glave, se mu je kar dopadlo; mislil si je, kako bi bilo lepo, da bi si tudi jaz tako glavo okinčal! Res, čez šest tednov se je vrnil nazaj domov, lase je imel prav dolge in se je našopiril in okinčal kakor največja mestna gospa, in tak pride k nam v misijon. To smo se mu vsi smejali!

Toda prav zadovoljni so naši zamorčki, to pa zato, ker še nikoli niso nič dobrega in lepega videli v svojih hišah, ki so od zunaj podobne plasti sena, znotraj na sredi je pa ognjišče in par lončenih piskrov brez vsake druge hišne oprave. Na eni strani ognjišča imajo stanovanje ljudje, na drugi strani je živina. Njihovo stanovanje je brez oken. Ako pridem opoldne noter, je čisto tema znotraj, ako na ognjišču ne gori. Hišne duri so tako nizke, da ne more človek niti notri priti, ako se celo do zemlje ne pripogne. Mi Evropejci ne moremo dolgo časa znotraj ostati vsled slabega zraka, ki je znotraj. Ako je s kakšnim bolnikom več opravila, nam ga morajo ven prinesiti. A pri vsem tem ubožtvu so naši zamorčki prav veseli in zadovoljni; dela imajo prav malo. Za druge reči nimajo skrbeti, kakor za svoj čisto priprosti živež, ki obstoji iz nekakšnega sadja in fižola. To vse skupaj

v enem loncu kuhajo brez vsake zabele. To edino jed imajo vsak dan brez izjeme. A pri tej ubogi jedi so prav močni in čvrsti. Njihovo gostovanje je žganje, ki ga imenujejo po svojem jeziku vari.

Kristjanov imamo, hvala Bogu, že čez tisoč. Nekateri stanujejo daleč od misijona, namreč do pet ur; a pridejo zvestejše vsako nedeljo v cerkev, kakor v Evropi mlačni kristjani. Naših zamorskih kristjanov ne zadržuje nobena slaba pot v nedeljo ali praznik doma; ne sramujejo se rožni venec in škapulir na vratu nositi; s tem jih poznamo od drugih poganov. Vsak kristjan ima svoj rožni venec vedno na vratu. Imamo tudi veliko ubogih zapuščenih otrok pri nas sestrah, nekateri so slepi in kruljevi. Za te uboge revčke moramo me sestre in gg. misijonarji pri dobrotnikih v Evropi za živež in obleko prositi. Tudi prosimo pri naših znancih v Evropi za spodobnejše zidano cerkev, kakor je pri nas v Afriki, katera je iz vej spletena in s pananovo skorjo pokrita in pri deževju je polno vode znotraj. Pošljem Vam sliko od zidanja nove cerkve, ki jo napravlja eden naših misijonskih bratov s črnimi delavci. Tu je še komaj malo kamenja

skupaj; drugo vse, kar se potrebuje za cerkev, moramo prositi v Evropi pri dobrotnikih. Cerkvenih oblačil smo že zadosti dobili, a drugih reči, kakor oltar, okna in denarja za delavce, tega nam manjka. Znabiti veste za kako dobro dušo v Ljubljani, ki bi nam hotela k temu pomagati. Tedaj pa bomo mi vsi z našimi zamorčki prav goreče molili zanjo, in kadar bo cerkev izgotovljena, Vam bomem poslala sliko. Pošljem Vam tudi veliko trumo naših poganov, med katerimi so eden naših gosp. misijonarjev, ki pripravljajo nekatere za krst. Dalje Vam pošljem sliko treh parov poganov, ki se hočejo dati krstiti in se krščansko zaročiti, ter tudi svojo sliko Vam pošljem z nekaterimi otročki.

Vam hvaležna sestra

M. Lucina^a,

misijonska sestra dragocene krvi
v Kilema-Ndscharo.

* Pisnega svojega imena sestra, žal, ni povedala, in tudi ne, odkod da je doma. Iz pisave bi se sklepalo, da je s Štajarskega. Radi bi tudi vedeli, kakó je prišla v Afriko.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Spomenik sv. očetu Piju X. Kakor znano, so se bili papež Pij X. močno zavzeli za one kraje južne Italije, ki so bili vsled potresa leta 1909. opustošeni. Z očetovsko ljubeznijo so skrbeli za posamezne občine, dali prenoviti cerkve itd. Ustanovili so tudi poseben zavod (Università Pontificia Pio X.) kot osrednje semenišče za vse škofije v Kalabriji. Škofje vseh teh krajev so skupno z odličnimi meščani sklenili, da hočejo v trajen spomin velikemu dobrotniku Piju X. postaviti spomenik iz marmorja. Načrti so že narajeni. Delo bo dovršeno tekom leta 1913.

Odpovedal se je radi starosti svoji službi kardinal Klavdij Vaszary, nadškof ostrogoški in primas na Ogrskem. Avstrijski cesar je vzel odstop na znanje. Naslednik mu bo hološki škof dr. Jan Csernoch.

Nov kardinal. V tajnem konzistoriju dne 2. decembra je bil imenovan baron Karel Hornig, škof veszprimski (Ogrsko), za kardinala. Novoimenovani kardinal je rojen leta 1840; škof veszprimski je postal leta 1888.

† **Kardinal Capecelastro.** Dne 4. novembra je umrl nadškof v mestu Capua, kardinal Alfonz Capecelastro. Pokopali so ga vsled njegove zadnje želje na benediktinskem pokopališču na Monte Cassino. Pokojni se je že v življenju rad imenoval »Benedettino di mente e di cuore« — »Benediktinec po duhu in po srcu«. — Rojen je bil leta 1824.

Kardinalski klobuk so podelili sv. oče Pij X. v konzistoriju dne 2. decembra dunajskemu in olomuškemu nadškofu.

Franc Jožef Oto je ime novorojenemu sinčku nadvojvoda Karla Franca Jožefa in nadvojvodinje Cite, ki ima biti enkrat avstrijski cesar.

Nadškof — predsednik republike. Zastop ljudovlade Haiti (San Domingo) je izvolil nadškofa Nonela za prezidenta. Nonel je rojen leta 1862. na omenjenem otoku; za škofa je bil posvečen leta 1906.

Novo semenišče za dunajsko nadškofijo. Kardinal dr. Nagl naznanja svoji duhovščini, da je kupnim potom pridobil veliko poslopje sirotiščnice z lepo cerkvijo za nameravano novo

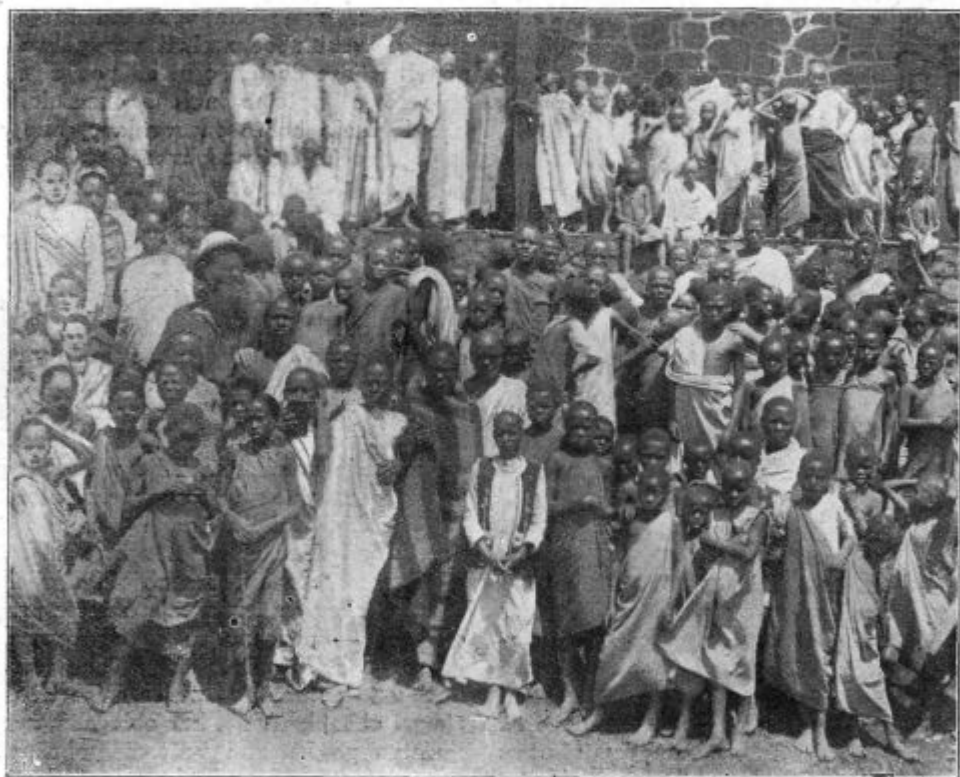
veliko semenišče. Nova zidava in vse, kar se bo moralo še odkupiti, bo stalo poldrug milijon kron. Pokritje se bo oskrbelo s prostovoljnimi darovi in doneski.

Za oskrbnika avstro-ogrškega gostišča v Jeruzalemu je imenovan dunajski duhovnik Richard Joch.

Deželni kongres Marijinih družb so imeli v Budimpešti od 23. do 25. novembra. Pomenljiv je zlasti dan 24. novembra, ko so udeleženci imeli skupno sv. obhajilo. Po sv. maši, ki jo je opravil nadškof Szmrecsanyi, so pristopili zborovalci k sv. obhajilu; obhajali so vsi sedmeri navzoči škofje.

kulturobojneža Canalejasa, torej ni zmudril no vladarja, ne španske vlade.

Iz ust razkolnikov. Ranjenci iz bolgarsko-turške vojske so dali najboljše spričalo katoliškim redovnim strežnicam, ki so se požrtvovalno trudile po bolnišnicah, da bi lajšale bolečine nesrečnim vojakom. »Požrtvovalna in nežna skrb katoliških redovnic nam je« — tako so govorili — »velika skrivnost. Če hočete videti, kaj je ljubezen in sočutje do trpečega bližnjega, kaj je nežna skrb, snažnost in red, potem obiščite katoliške bolnišnice. Katoliški duhovniki nam ne le strežejo, ampak nas tudi tolažijo in razvedrujejo ter nam vlivajo poguma.«

Pogančki, ki jih pripravlja misijonar na sv. krst.

Na Špankem je padel ministrski predsednik Canalejas pod orožjem anarhista. Canalejas je bil hud liberalcec in nasprotnik svete Cerkve. — Če je obudil v zadnjem izdihljaju popolen kes? —

Verski boj na Špankem se bo nadaljeval, tako vsaj lahko sklepamo iz dejstva, da je na mesto umorjenega ministrskega predsednika Canalejasa imenovan mož, po imenu Romanones, ki je že razvil svoj načrt in izjavil, da hoče politično zapuščino svojega prednika sprejeti in izvesti, to je, da hoče nadaljevati boj zoper katoliško Cerkev v celem obsegu. Strašni »Mene-Tekel«, ki je združen s tragično smrtjo prejšnjega

Iz Bajruta se sporoča, da je v katoliški škofiji Tripoli v Siriji prestopilo iz grške razkolne cerkve h katoličanstvu 500 oseb; z njimi je postal katoličan tudi eksarh (škof) Dumani.

Prestop v katoliško Cerkev. V Monakovem je nedavno prestopil v katoliško Cerkev državni svetnik na Bavarskem baron Cramer-Klett. Prestop tega zelo odličnega bavarskega veljaka iz protestantizma v katoliško Cerkev je seveda velikega pomena in zbuja splošno zanimanje. Božidar baron Cramer-Klett je dedni državni tajnik bavarske krone ter eden najbogatejših mož na Bavarskem. Znan je bil že doslej po svoji

darežljivosti, s katero je podpiral vse katoliške naprave, znanost in umetnost. Slava odličnemu možu!

Katoličani v Nemčiji so zopet močno razžaljeni. Že dolgo, dolgo zahtevajo, da se odpravijo krivične postave, ki omejujejo enakopravnost katoličanov z drugimi podaniki v verskem oziru, zlasti pa jih boli izjemna postava zoper jezuite, ki so jo zadnji čas nasprotniki katoliškega gibanja še poostrili. Centrum (krščansko središče v nemškem državnem zboru) se je postavil odločno proti takemu strankarstvu ter je državnemu kanclerju prijavil svoj prehod v opozicijo. Katoličanov je v Nemčiji 24 milijonov, pa se nič ne boje odločno nastopiti, ker brez njih ne more vladati nobena vlada.

Na Saškem so pri zadnjem ljudskem štetju zaznamovali 182 različnih imen za veroizpoved. Saška dežela je povčini protestantska; — kako so protestantski krivoverci edini, se vidi iz te čudne prikazni, da se ločijo samo v eni deželi na 182 različnih verskih skupin. Katoličani pa smo povsod edini v veri, v zakramentih in v poglavarju — papežu.

Po domovini.

Smrtna kosa. Dne 22. novembra so pokopali v Šmihelu pri Novem mestu ondotnega župnika-zlatomašnika č. g. Antona Peterlin. Pokojni je župnikoval na tem mestu od leta 1871. dalje in je spadal med najstarejše duhovnike ljubljanske škofije. (Rojen 4. januarja 1833.) Za zasluge je bil odlikovan od sv. očeta z naslovom častnega komornika (monsignore); cesar pa mu je bil podelil zlat zaslužni križec. Naj počiva v miru!

Najstarejši duhovnik lavantinske škofije. V Središču na Štajerskem je obhajal bivši profesor in župnik v pokoju preč. g. Mat. šinko redko slovesnost, biserno sv. mašo ali 60 letnico mašništva. Č. g. bisernik je v 84. letu, pa še vendar dosti krepak na duhu in telesu. Žrtvoval je mnogo za cerkev ob času zidanja in kupil je sám tri nove zvonove. Mladini je pristrčen prijatelj in blagodušen dobrotnik. Blagega gospoda ohrani Bog še mnoga leta!

Nemški viteški red je premestil č. g. P. Rafaela Grobljarja iz Semiča v Ormož, in č. g. P. Anzelma Polak iz Ljubljane v Semič.

Štiridesetletnico službovanja na istem mestu v Idriji je praznoval mestni kaplan č. g. Fr. Onušič dne 7. novembra. Ves ta čas je izvrševal vestno in skrbno svoja stanovska opravila, za kar mu je izdatno pripomoglo trajno in čvrsto zdravje. Niti en dan ga bolezen ni zadrževala pri izvrševanju dušnopastirske službe. Še na mnoga leta!

Novo cerkev presv. Srca Jezusovega zidajo v Gorici. Doslej je dovršeno temeljno zidovje in kripta (spodnja cerkev), kjer se že lahko mašuje.

Kripta je bila slovesno blagoslovljena dne 2. decembra. K svečanemu blagoslovu je prišel tudi knez Hohenlohe.

Dušno pastirstvo v Pulju ni ravno vzorno, zlasti v kolikor se tiče Slovencev in Hrvatov; zato se pošteni verniki silno veselé, da pridejo v mesto frančiškani. Čaka jih ondi sicer mnogo težavnega dela, a naši bodo tudi dokaj nmeine in hvaležnosti med slovanskim prebivalstvom.

Cerkveni koncert, ki ga je priredilo dne 27. novembra cerkveno pevsko društvo sv. Nikolaja v ljubljanski stolnici, se je v vsakem oziru prav dobro obnesel. Nekatero točko, zlasti ko je skupno nastopil pevski zbor z orkestrom in orglami, so morale zadovoljiti tudi razvajena ušesa. Cerkev je bila polna odličnega poslušalstva. Pevski zbor zasluži vso pohvalo; do te popolnosti se doslej še ni bil povzdignil. Občinstvo se je dostojno in lepo obnašalo. Želeti bi bilo le malo boljše razsvetljavo, ako se bo še kdaj priredilo kaj podobnega.

Pri Sv. Jožefu nad Celjem se začno sv. duhovne vaje za dekleta 21. prosinca zvečer, t. i. na sv. Neže dan. Sklep bo 25. prosinca 1913, ne decembra.

V Kubeđu (Istrija) so imeli preč. gg. lazaristi sv. misijon od 13. do 20. oktobra. Ljudstvo se ga je prav pridno udeleževalo in pristopalo k sv. obhajilu vsak dan. Sv. obhajil je bilo blizu 3000. Lepa je bila sklepna procesija, nad 3000 ljudi je spremljalo evharističnega Boga. Upati je, da se bode versko življenje v župniji prenovilo in da se v kratkem ustanovi prepotrebna Marijina družba. Dal Bog, da bi kmalu!

Evharistična slavnost v Ravnici se je vršila koncem meseca oktobra ob obilni udeležbi ljudstva. Cerkev so tamkajšnja dekleta prav izborno okrasile — posebno so se odlikovale Marijine hčere. Č. P. Frančišek, frančiškan s sv. Gore, je imel v to svrhu tridnevno. Vse tri dni je bila zjutraj obhajilna miza kar oblegana, zvečer pa je ljudstvo po končani večerni pobožnosti dolgo prepevalo in molilo pred sv. R. Telesom. — Posebno ganljivo je bilo v nedeljo, dan sklepa, ko je bilo Najsvetejše cel dan izpostavljeno, ko so verniki zopet v obilnem številu pristopili k svetemu obhajilu in se je popoldne krasno razvila sklepna procesija z Najsvetejšim. Drugi dan se je vršila tudi pobožnost za rajnke.

Iz Železnikov. Pri nas se je letos devetdnevnic sv. Frančiška Ksav. izredno lepo izvršila; da še nobeno leto ne tako. Vsak dan je bila sv. maša z blagoslovom in litanijami v čast sv. Frančiška. Vsak dan tudi kratek govor, v katerem so nam preč. g. župnik prav živo opisovali življenje tega velikega svetnika. Vsak dan so nam ljubo donele na uho mile pesmice, ki jih je nalašč za to devetdnevnic sestavil naš rojak, pokojni nadučitelj Jožef Levičnik. Pri nas to

devetdnevnic vsako leto opravljamo pred praznikom sv. Franciška Ksav. Ljudstvo se je udeležuje s posebnim veseljem. Sedanji sv. oče so to pobožnost tudi z odpustki obdarili, da bi se ljudem toliko bolj priljubila. Pri nas je podružna cerkev, posvečena temu svetniku.

Sv. Ilj v Slov. goricah. Obmejno delovanje na versko-narodnem polju v tekočem letu je bilo povoljno, napredno. Že prej krasno cerkev našo dela sedaj še krasnejšo sijaj novih klopi in spovednic, lepo umetno narejenih, kakršnih daleko okoli ne najdeš. Mladinski Marijini družbi, obe sta cvet in ponos cerkvi. Lepo, enotno se ljudstvo vseh stanov ob Gospodovih dneh in številno tudi med tednom vrsti k mizi božji. Previdnost nam je sicer pošiljala vse čase buditelje in voditelje, ki so orali trdo ledino katoliških src, a tako globoko ni posegel v duše našega ljudstva nikdo drugi, kakor sedanji naš priljubljeni, vzorni učnik in voditelj preč. g. Vračko. — V današnjih dneh vsak časnik prinaša strašne novice o vojski, draginji, boleznih itd. Tudi tebi, cerkveni list, sporočam o vojski, o bližajočem se boju na jezikovni meji. Vojska, — grozeče odmeva ta klic Slovincem. Vojska z nasprotniki naroda in cerkve, vojska s sramotilci slovenskega imena in z zasmehovalci Marijinega češčenja. Volitve so pred durmi — volilna vojska. Šentiljskih volitev izid je s strahom in dvomom napolnjeval srce vsega slovenskega vernega naroda že dalje časa, kajti odgovornost za neizmerne posledice našega propada in negotovost bodočnosti našega ljudstva je prevelika, da bi se zanje ne brigali. Če pade št. Ilj, pade sčasoma vse, kar je više Maribora. Zastonj so samo bobneči govori, agitacije, nam je treba in tudi višje pomoči. Sestre, bratje, molite za srečo našo in Vašo! Na usodnem razpotju zmage ali propada stojimo šentiljčani. Posebno Vas, otroci Marijini, hčerke Slovenije, naj vzbuja ta klic: Molite!

S Prihove. Srčna hvala Vam, častiti gosp. kaplan Erzin! V zadnji številki smo čitali Vaše prigoročilo glede petja. Tudi mi smo Vašega mnenja; skupno petje podžiga pobožnost in tudi sveto veselje. Kako lepo je bilo, ko smo hodili tretjeredniki na božjo pot v Maribor k Materi milosti in peli, da so stopile človeku solze v oči. Kdor je imel le iskro ljubezni božje, ga je moralo to ganiti. Spominjam se tudi na Slovensko Bistrico, ko so tam delovali g. kaplan Žnidar. Naučili so ljudi, da so vsi po cerkvi peli. To je bilo res nekaj lepega. Staro in mlado je pelo, da je bilo veselje. Ljudje so kar hiteli v Slovensko Bistrico, češ, tam lepo pojejo. Torej skupno domače petje nazaj v cerkev!

Polavan na Beneškem. Dovolite, da Vam napišem par vrstic. Pri nas smo imeli mesca septembra sv. misijon. Vodila sta ga čč. gg. Klančnik in Zdravlič. Prav z veseljem smo ju sprejeli in z

lepo častjo sta se poslovila od nas. Ljudje so se prav lepo udeleževali sv. misijona. Vsak dan so pristopali k sv. obhajilu in zadnji dan jih je pristopilo 1500. Z našo Marijino družbo gre, hvala Bogu, po sv. misijonu prav dobro. Nanovo je bilo sprejetih 24. Tri so prej odstopile od družbe, po sv. misijonu so se pa zopet vrnile. Bog daj, da bi se ta pobožnost množila vedno bolj med nami! Hvaležni smo čč. gg. misijonarjema za trud, ki sta ga imela z nami. — Še to hočem omeniti. Ker ste večkrat v »Bogoljubu« omenili, naj se ljudje naročajo nanj, bi rada ustregla Vaši želji in sem večkrat skušala nabirati kaj naročnic. A dekleta so mi rekla, da ne razumejo vseh »kranjskih« besed. Jaz sem pa odgovorila: »Tudi jaz nisem hodila v slovensko šolo, pa sem se vendar iz »Bogoljuba« toliko naučila, da razumem vse. Naučite se tudi Ve!« — (**Op. uredništva.** To je prvi dopis, ki ga je prejel »Bogoljub« z Beneškega. Zelo pameten je svet: Ljudje, ki se v laških šolah slovensko menda še brati ne učé, naj le poskušajo brati dobre slovenske bukve in časnike; s tem se bodo ravno in pa kmalu naučili brati in razumeti. Želeli bi še kdaj kakega dopisa od naših bratov z Beneškega, ravno tako pa tudi z Ogrskega.)

Marijine družbe.

Dobrova. Pri nas smo storili korak naprej: pri mladeniški družbi smo vpeljali shode na 14 dni, pri dekliski zasebne shode.

Leskovec pri Ptuju. Vse prenoviti v Kristusu! To je geslo sv. očeta. Na tej podlagi zidamo tudi pri nas, na tej podlagi upamo zmage. Še pred kratkim je pisal »Štajerc«, na slovenskem štajarju veri najbolj škodljiv list: Leskovec je od nekdanj torišče »Štajerca!« — Mi pa danes z veseljem upanjem poročamo: Leskovec je v taboru najsvetejšega Zakramenta! Odkar so sv. oče izdali okrožnico o pogostem svetem obhajilu, se tudi pri nas vse na bolje obrača. Najprej je začela Marijina družba, ustanovljena ob koncu leta 1910. Dosegla je že lepe uspehe. Letos je imela 10 društvenih shodov. Družbenic že šteje 121, družbenikov 37. Družbeniki so letos v evharističnem letu prav pogosto, najmanj mesečno pristopali k mizi Gospodovi. Začeli smo tudi že s tedenskim in vsakdanjim, ali vsaj večdnevničnim sv. obhajilom. In to ne samo Marijini družbeniki, ampak tudi udje vednega češčenja. — V evharističnem letu 1912. smo začeli s skupno molitveno uro vsako prvo nedeljo po knjigi »Večna molitev«. In že se je razpečalo nad 150 izvodov te zares lepe knjige med ljudstvo. Vsako prvo nedeljo po ranem sv. opravilu večinoma vsi ostanejo pri molitveni uri. — Res, imamo veliko sovražnikov, imamo precejšnje število vsiljenih »Štajercev«, ki blati dan za dnevom dušne pastirje, poštene gospodarje, za vse dobro vneto

mladino, pa vsega tega se ne bojimo, pri mizi Gospodovi je naša končna zmagala! O.

Iz Novega mesta. Včasih se nam je reklo, da smo preveč zgovorne, sedaj bi se nam pa po vsej pravici lahko očitalo, da smo preveč molčeče, ker ne spravimo tako dolgo nobenega dopisa na dan. Bodi torej sedaj par vrstic o naši kongregaciji, da se ne bo mogoče mislilo, da spimo. Pri nas imamo že nad tri leta tri odseke, namreč za oplešanje cerkve, knjižnični ali bralni in evharistični, ki ima dve skupini, eno za pogosto sveto obhajilo in eno za molitveno uro. Prvi skrbi zlasti za to, da je cerkvena obleka in perilo v redu, ter za okinčanje cerkve ob večjih slovesnostih. Jako živahno pa deluje drugi odsek. Uredili smo zdaj knjižnico in napravili red za izposojevanje knjig. Napravili smo zapisnik vseh knjig, iz katerega si vsak lahko izbere knjigo, ki jo želi brati. Knjige se izposojujejo vsako nedeljo od pol 2. do pol 3. ure popoldne. Pri tem ste navzoči vedno dve odsekovi odbornici; ena poišče knjigo v omari, druga jo zapiše. Tako gre vse lepo v redu. Evharistični odsek pa bi zlasti glede sv. obhajila lahko bolje deloval; načelnica odseka se trudi in trudi, toda uspeh je mal, zakaj dekleta imajo premalo resne volje in preveč praznih predsodkov, zlasti, kaj bodo pa ljudje rekli. Dekleta, ali bi ne bilo bolje, da bi se vprašale, kaj bo pa Bog rekel, če zametujemo toliko milosti, ki bi si jih lahko pridobile. Nekoliko bolje je s skupino molitvene ure. Prejšnja leta je bila molitvena ura samo eno nedeljo v kapiteljski, drugo v samostanski cerkvi; letos pa, ker je evharistično leto, imamo v kapiteljnu vsako nedeljo in praznik pol ure pred popoldansko službo božjo molitveno uro, ki se je udeležuje tudi mnogo drugih vernikov. Kaj pa drugače? — Skupno sv. obhajilo in shod imamo vsako prvo nedeljo v mescu, ako je kak Marijin praznik v mescu, pa navadno na ta praznik. Duhovne vaje smo imele od 23. do 27. oktobra, vodil jih je družbeni vodja sam; dal Bog, da bi obrodile mnogo sadu. Za navadne shode in za duhovne vaje nam mil. gospod prošt prepuščajo svojo kapelo in hodnik, za kar smo jim iz srca hvaležne, ker tu smo tako lepo same in nemotene. V enem oziru pa so kmetska dekleta na boljsem. Skoro povsod imajo kak društveni dom ali kako večjo sobo na razpolago, kamor lahko zahajajo, ne samo ob shodih, ampak tudi sicer, da se kaj porazgovore, kaj zapoje ali se na kak drug način razvedre; pri nas pa nimamo nobenega koticika za zbiranje izven shodov, in to je tudi vzrok, da ni v družbi tistega duha skupnosti, ki bi moral vladati med kongregantistinjami. Ne vemo, kdaj bo kaj drugače v tem oziru pri nas v Novem mestu. — Nabirale smo tudi darove za svetega očeta, a ker je bilo romanje v Rim preloženo, smo s tem prenehale, toda drugo leto nadalju-

jemo. Imamo tudi Marijin vrtec, ki ga vodi gosp. vodja. 9. junija smo napravile izlet na Krko. Pri Materi božji na Muljavi smo imele skupno z Marijino družbo iz št. Vida pri Zatičini sv. mašo in pridigo, potem pa smo šle na Krko, kjer smo bile pri popoldanski službi božji. Lep izlet, krasna cerkev in okolica; priporočamo tudi drugim družbam to starodavno božjo pot. Nadvse zadovoljne smo bile tudi na dekanijem shodu Marijinih družb na Zaplazu, ki smo se ga pa mogle le v malem številu udeležiti. Tu ste zlasti nam, gosp. urednik, priporočali, da bi ustanovile odsek za takoimenovano vsakdanje klanjanje pred Najsv. Do sedaj ga še nismo, a če le pojde, ga bomo; samo velika ovira je ravno pomanjkanje onega duha skupnosti, ki bi moral biti v kongregaciji; saj jih je veliko, ki hodijo skoro vsak večer. zlasti poleti, častit sv. Rešnje Telo, samo do tega, da bi se zbrale v odsek, jih bo težko pripraviti.

Iz Metlike. 20. oktobra smo obhajali desetletnico, kar so naš Prevzvišeni zasadili prelepo cvetlico v naši fari, to je Marijino družbo. Mnogo dobrega se je storilo, mnogo greha preprečilo, mnogo deklet v družbi deklisško nedolžnost ohranilo. Zato smo z velikim navdušenjem praznovali desetletnico s skupnim sv. obhajilom; nanovo smo sprejeli 17 kandidatinj. K sklepu smo še priredile v društveni dvorani deklamacije; deklamirale so: prednica družbe in dve deklici iz Marijinega vrtca.

Iz Šmartna pri Kranju. Malokdaj se kaj sliši od nas, čeprav se tudi nekoliko gibljemo. Vsako leto pohitimo na kako bližnjo Marijino božjo pot. Lansko leto smo se udeležile skupnega dekanijskega shoda pri Mariji Pomačaj na Brezjah. Letos 2. septembra pa smo bile z gospodom voditeljem na Dobrovi pri Ljubljani. Vsako leto dobimo tudi kaj novih tovarišic. Dve tovarišici pa sta si izbrali tiho samostansko življenje. Imamo tudi treznostni odsek. Pobirajo se tudi prispevki za Vincencijevo družbo. Vsako nedeljo imamo uro molitve, katere se udeležuje precej članic. Vsakdanje sv. obhajilo prejema tudi že precej članic; posebno zdaj, ko pride zimski čas, jih bo še več. Ustanovljen imamo Marijin vrtec, v katerem je zbranih 150 nadebudnih otrok.

Železniki. Hvala Bogu, zdaj imamo tako težko pričakovani Društveni dom! Na žegnanško nedeljo po deseti sv. maši se je slovesno blagoslovila ta krasna stavba. Bolj natančno je pisal o tej izredni slavnosti »Domoljub«. Torej zdaj, ko imamo dom, upamo, da se bo vse lepše in veselejše razvijalo življenje v Marijini družbi in v kat. izobraževalnem društvu. Sedaj se bodo shodi lahko vselej kontrolirali, ker se nam kontrola z listki ni dobro obnesla. — Tudi smo zopet pričeli s takozvanimi zimskimi večeri v domu; vsako sredo za dekleta, ob četrtek pa za fante. Oboji se pridno udeležujejo koristnih predavanj,

ki jih imajo g. vodnik Marijine družbe. — »Bogoljuba« vse rade beremo. Ob novem letu se hočemo po vsej moči potruditi, da pridobimo kaj novih naročnikov in obdržimo stare. — K vsakdanjemu sv. obhajilu tudi pristopa več naših Marijinih družabnic. Mnogo pa se nas udeležuje glasne molitvene ure ob nedeljah popoldne. — Može in žene tudi pridno pristopajo k Marijini družbi.

Iz Podlipe pri Vrhniku. Tiho, skrito pred javnostjo deluje naša dekleška Marijina družba, da pa ima nekaj pravega duha, je pokazala pri zadnjem pogrebu umrle sosesre Ivane Corn. Po večini vse članice so jo spremile k zadnjemu počitku, ji poklonile prav lep venec in zapele so ji tudi lepo nagrobnico. Najlepše pa je bilo, ko so tako lepo zanjo molile. Solze v vseh očeh pa so pokazale, da vlada v družbi medsebojna ljubezen in prijateljstvo, marsikdo je ginjen rekel, da tako umira le hči Marijina. — Prav pridno beremo »Bogoljuba«, potrebne zabave in navdušenja za vneto delo pa hodimo iskat v naše kat. izobraževalno društvo. Le od nekaterih soseser prosimo ob sklepu več resnosti, veselja in zanimanja za lepo delo v čast Mariji.

Št. Peter v Savinjski dolini. Ponosne smemo biti šentpeterska dekleta, ker smo dobile prelepo zastavo Marijine družbe, krasno delo gospice Suhodolske iz Ljubljane. Nas pa, draga dekleta šentpeterska, naj spominja, kako morajo biti tudi naše duše lepe, in kakor ima zastava na sredi Marijino podobo, ki jo kinčajo razne cvetlice, tako mora imeti tudi vsaka Marijina družabnica Marijino podobo v sredi svojega srca, okinčano z lepimi čednostmi. In me dekleta smo prve dobile zastavo, prej kakor mladeniška in moška Marijina družba. Zato hočemo tudi prve iti v vojsko zoper Marijine sovražnike. — Podloška.

Studeno pri Postojni. Odkar nismo poročali v »Bogoljuba«, se je zgodilo več veselih novic za versko življenje. Imeli smo v tem času sv. misijon, katerega so vodili čč. gg. misijonarji sv. Vincencija Pavl. iz Ljubljane. Krasni govori so privabili mnogo udeležencev; le žal, da se nam je sklepna procesija skazila zaradi slabega vremena; vodil jo je č. g. dekan postojnski. V spomin na vsak misijon napravimo primeren napis. Pri prvem: »Reši dušo«; pri drugem: »Čujte in molite«; pri tem: »Pot plesa ne pelje v nebesa«. Na Notranjskem so bili včasih vsi mrtvi na ples; še sedaj mnogi niso odmrli tej pregrešni razvadi. Obžalovanja vredno je, da se celo božja pota na bližnjo Planinsko goro skrunijo s plesom. Ta napis naj pove, kam ne pripelje ples, pripelje pa v pekel ali gotovo v vice, kjer je trpljenje kot v peklu, le da je časno. Za obletnico sv. misijona smo imeli tridnevne duhovne vaje za obojno Marijino družbo; vodil jih je č. g. p. Janez Pristov iz družbe Jezusove. Sadovi so se kmalu poka-

zali. Po duhovnih vajah se je ustanovil tu abstinenčni odsek. Pogubno žganje je tudi pri nas razširjeno. Naj bi bile članice tega odseka kot apostoli, da bi na druge vplivale, da se žganje-pitje omeji na najmanjšo mero. — Prav pridno se udeležujemo tudi porcijunkulskih odpustkov, ki jih obhajamo v nedeljo po 2. avgustu, na rožnovensko nedeljo in vernih duš dan z jubilejnimi svetinjami sv. Benedikta. Vsi, kateri jih še nimajo, jih dobijo pri biri mesto podobic. Začnemo pa že opoldan v soboto in vztrajamo v nedeljo do polnoči. Da ne zaspimo, pa pojemo kadar gremo vun in noter v cerkev; v cerkvi pa potem skupno molimo v papežev namen. Vse odpustke izročimo blaženi Devici Mariji, da jih Ona kot nebeška blagajničarka razdeli svojim otrokom. V rožnovensko bratovščino je vpisanih do 2070 udov, domačih in tujcev. — Napraviti mislimo novo dekleško zastavo. Da pridemo prej do nje, smo priredili dvakrat družbeno predstavo. — Želeti je, da bi bolj častili presv. Rešnje Telo in da se pogosto sv. obhajilo še bolj razširi.

Iz Starega trga pri Ložu. Naša ljudskošolska mladina je zares lahko vesela, da ima tako dobrega duhovnega pastirja, kot so naš gospod župnik. Ustanovili so zanjo »Marijin vrtec«, kjer vadijo naše otroke raznih koristnih stvari, ki jih jim ne nudi šola. Otroci se učijo malih javnih nastopov, deklamacij, petja in dr. Otroci so nam že parkrat pokazali, kaj so jih naučili gospod župnik, in vsakokrat je občinstvo z zanimanjem sledilo nastopu tako malih otrok. In tako upamo, da bodo vzgojili našo deco v prava krščanska dekleta in fante; iz sedanjega Marijinega vrtca poznejšo Marijino družbo!

Radovica. Dne 22., 23. in 24. oktobra smo praznovali desetletnico tukajšnje Marijine družbe. Po dobroti našega prečastitega g. župnika smo imeli te tri dni duhovne vaje, ki jih je vodil prečastiti g. P. Klančnik. Kako vneto je delal ta gospod na prižnici kakor tudi v spovednici! Čudno srce bi moral imeti tisti, ki bi ne našel lepih uspehov njegovih govorov, in ko gar ne bi isti vzbudili iz mlačnosti ter ga vzpodbudili k večji gorečnosti do Boga in lepega krščanskega življenja. Po pridigi smo šele videli, v kakšni nevarnosti smo bili, da se izpolnijo nad nami besede sv. pisma: »Ker nisi mrzel in ne gorak, te bom pljunil iz svojih ust.« Gospod nam je pa pokazal to nevarnost v tako jasni obliki, da je moral vsakdo prestrašen stopiti s tega pota. Zraven drugih ljudi se je Marijina družba udeleževala teh vaj zmeraj polnoštevilno in gotovo ne brez uspeha. V četrtek popoldne smo imeli sklep s procesijo, kjer se je nosil Marijin kip lepo ozaljšan in blagoslovljen.

Iz Škal. Marijina družba je narasla do števila 150. Akoravno so naš preč. g. dekan in voditelj prav ostro začeli postopati — nekaj so jih že

celo izbrisali — vendar je večina pridnih. Imamo redno vsak mesec sejo, kjer vsakokrat katera izmed svetovalk kaj predava in nam naš č. gospodvoditelj kaj razlagajo, največkrat o odsekih. Tudi smo že vpeljali abstinenčni odsek, v katerem so v I. stopnji 3, v II. stopnji 29. Evhariistični odsek: v njem jih je za vsakdanje obhajilo 4, za pogostno 30. Zdaj delamo na to, da bomo ustanovili še pevski odsek in molitveni pred svetim Rešnjim Telesom. V Marijinem vrtcu bomo vpeljali križarsko vojsko otrok; koliko vojščakov bomo imeli, bomo še poročali. Mladeniške Marijine družbe, žalibog, še nimamo, pač pa imajo mladeniško zvezo, ki ima sestanke vsako drugo nedeljo v mescu.

Prihova. (Zgledna hčerka Marijina.) Ko smo zvedeli, da je smrtni angel dne 1. novembra zatisnil oči naši vzgledni in od vseh spoštovani sestri Tereziji Sprogar, se nam je zdelo, kakor če pade bogato obložena zlatoklasa pšenica pod srpom žanjice. Rajna Terezija si je služila vsakdanji kruh s šivanjem in z zdravim kmečkim delom. Skoro vsak dan pa je najprej mislila na božji kruh sv. Rešnjega Telesa in se je nekako potila za njega, ko je hodila iz Prelog po strmi poti k farni cerkvi. Med drugimi molitvami je najrajše molila sv. rožni venec, ki ga je molila vsako nedeljo in vsak praznik po trikrat pred božjo službo v cerkvi Matere božje; pa tudi ob delavnikih, kadarkoli je bila tiha sv. maša, je z vzpodbudno molitvijo kratkočasila navzoče vernike. Povsod je bila zraven, kjer je bilo treba kaj dobrega in koristnega storiti. Bila je vneta častilka sv. Rešnjega Telesa, bila je pri olepševalnem odseku, in le Bogu ter Mariji je znano število šopkov in cvetic, ki jih je prinesla na oltar. Kot skrbna tretjerednica je skrbela, da se je ob večjih praznikih opravljala sv. maša za tretji red. Na dan pogreba so darovale družabnice in tretjerednice v obilnem številu sveto obhajilo za rajno.

Šmarje pri Jelšah. Lepo poroko smo imeli pri nas 18. novembra. Poročil se je izredno zgleden in neustrašen Marijn družbenik Maks Jecl z družbenko Nežo Šprajc. Gospod duhovni voditelj mu je hotel napraviti veselje in čast, katero je vrli družbenik in svetovalec zaslužil. Družba fantov in deklet s svetinjami, z družbenim križem in z zastavo ga je pričakovala zbrana v cerkvi. Tudi mnogo drugih vernikov se je zbralo k redki slovesnosti. Gospod voditelj pred poroko nagovori mladi par ter zahvaljuje ženina za lep zgled, ki ga je dajal celi družbi; opiše kratko njegovo neustrašenost in gorečnost v družbi in ga stavi vsem v posnemo. Nadeja se od njega, da bo tudi kot mož še pravi družbenik-častilec in posnemovalec Marijin ter neustrašen katoliški mož povsod. Pri sv. maši je nato stregel največji družbenik-svetovalec Janez Novak prav spod-

budno kot ministrant. Z ljubim Sinom Vaju blagoslovi Devica Marija, novoporočenca! Pripelji, Marija, v našo družbo mesto odislega mnogo M. Jeclu podobnih fantov!

Breznica. Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih zopet 12 kandidatinj v M. dr. po prelepem cerkvenem govoru č. g. dr. J. Demšarja. — Zvečer je vprizorila M. dr. krasno igro »Večna mladost in večna lepota« in šaljivi prizor »Dve klepetulji«, kateri je privabil obilo smeha. — Bliža se novo leto in s tem čas za naročitev dobrih časopisov, posebno »Bogoljuba«. Časniški odsek na delo! »Bogoljub« se mora pomnožiti vsaj za polovico. Saj zastoj ne bo trud, ki ga bomo imele, ker vsaka, ki dobi pet novih naročnikov, dobi lepo nagrado; če jih pa dobi več, dobi tem lepšo nagrado. Pogumno na delo!

Iz Godoviča. Z nemajhnimi težavami se je vendarle začela dekliška Marijina družba za odrasle. Na zahvalno nedeljo jih je vlč. g. dekan. voditelj F. Oswald nekaj sprejel slovesno in s tehtnim govorom. Slovesnost sta povečali družbi z zastavo iz Črnega vrha in Hotedršice, ki sta sprejem povzdignili z lepim petjem, za kar se jima tukajšnja družba iskreno zahvaljuje.

Iz Črešnjevca. Dne 8. decembra smo praznovali v naši fari izredno pobožnost, slovesno ustanovitev Marijine družbe. Nestrpnost smo pričakovale dneva, ko se bomo mogle prištevatı med Marijine hčere ter tako biti uvrščene v krdelo posebnih Marijinih častilk. Po skrbni pripravi se je izvršila lepa slovesnost.

Vurberg (Štajarsko). Dekliška M. D. obstoji pri nas osem let. Zdaj šteje družba 159 udov. V teh letih se jih je omožilo 28; izbranih je bilo 21; v druge kraje jih je odšlo 18; umrlo jih je 8; ena pa je šla v samostan. Dekleta smo uprizorile tri igre. V družbino blagajno se je nabralo to leto 16 kron. Za afrikanske misijone so tudi dekleta nabrale čez 30 kron. — 18. avgusta pride vrsta na našo župnijo, da se moli Najsvetejše, in začeli smo se pripravljati na to slavnost že prejšnji dan. Popoldne se je že spovedovalo in zvečer je bila pridiga. Drugi dan že pred 6. uro je bilo ljudi pri obhajilni mizi kot bi se obhajal misijon. Potem so stražile dekleta v svoji »uniformi« od ure do ure pred Najsvetejšim. Lepa je bila sklepna procesija okrog cerkve.

Sv. Katarina nad Medvodami. Vesel dan je bil za našo župnijo 25. novembra, ko smo praznovali god naše farne patrone in smo imeli celodnevno čiščenje. Ta dan popoldne so nas obiskali dekanijski vodnik in imeli ganljiv govor o dolžnostih Marijinih otrok; potem so nanovo sprejeli devet deklet v M. D. Zdaj nas je zopet prvo število 18. Bog daj, da bi vse ostale zveste in da bi tudi drugi starši spoznali, kako je M. D. koristna, da bi ne branili svojim otrokom v družbo!

Iz **Sostrega**. Dne 20. novembra je bil za našo župnijo trojni praznik. Imeli smo namreč celodnevno čiščenje. Skoraj nepretrgoma se je glasno molilo in prepevalo. Drugič je bilo slovesno praznovanje našega farnege patrona in tretjič sprejem 24 deklet v Marijino družbo. V naše veselje so prihiteli iz Ljubljane naš prvi voditelj preč. g. dr. Al. Merhar, ki so pri nas ustanovili tako zaželjeno Marijino družbo in nam preskrbeli tako krasno družbeno zastavo. Imeli so sprejemni govor in izvršili sprejem. — V spomin na lanski kongres smo še posebno poživili evharistični odsek. Naš vrtec tudi prav lepo cvete, dasiravno je že nastopila zima. Čujemo, da se ustanovi tudi nepotrebni vrtec za dečke, za katerega prosimo Marijo še posebnega blagoslova!

Ptujska okolica. Na Marijin praznik prečist. spočetja smo se po naši skromnosti začeli pripravljati v soboto dne 30. novembra z devetdnevno. Vsako jutro ob tričetrt na 6. uro je bilo premišljevanje in lavretanske litanije; potem peta sveta maša. V nedeljo, dne 8. decembra, na Marijin praznik pa je bilo med pozno sveto mašo skupno sveto obhajilo Orlov, deklet Marijine družbe in veliko drugih Marijinih častilcev. Popoldne ob 2. uri je bil kratek govor in slovesen sprejem dveh fantov in štirih deklet v Marijino družbo. Nekaj posebnega je bilo ta Marijin praznik: Orli v kroju, osem fantov pri sveti maši in popoldne; dva fanta v kroju sta celo ministrirala pri sv. maši. To je bilo nekaj novega letos v minoritski cerkvi.

Spravnega sv. obhajila prvi petek v mesecu se udeležujejo Marijine družbe tudi na Goriškem v Mirnu, Drežnici in drugod. Naj bi se to vpejalo tudi drugod, kjer še ni! Jezus v sv. Rešnjem Telesu to posebno želi, da mu sv. obhajilo darujemo v zadoščenje vseh nevhvaležnosti in vseh žaljenj, ki mu jih ljudje izkazujejo pred zakramentom sv. Rešnjega Telesa. Daruj torej ti, častilec, častilka najsv. Zakramenta sv. obhajilo v spravo za žaljenja, ki jih mora ravno v tem zakramentu ljubezni tekom mesca prenesti.

Abstinenca.

Zagorje ob Savi	I. 5, II. 136
Zapoge	I. 18, II. 46
Motnik	I. 2, II. 23
Kamnje (Goriško)	I. 7, II. 2

Spominjajte se umrlih!

Terezija Šprogar, Prihova, † 1. nov. 1912.

Terezija Savšek, Polšnik, † 4. dec. 1912.

Antonija Baloh, Sv. Jedert nad Laškim, † 12. novembra 1912.

Karolina Šušmel, Ravnica pri Gorici, † dne 9. decembra 1912.

Marija Petelen, Ribnica, † 27. nov. 1912.
Matija Tkavc, Dvorska vas pri Vel. Laščah.
Marijana Lukanec iz Komende
Mana Jerman iz Komende.
Marija Vozel iz Komende.
Marija Perko iz Komende.
Marija Pirnat iz Komende.
Ana Bohinec iz Komende.

Misijoni.

Ne zaostajati! Čuti se, da je za prepotrebno svetovno misijonsko delo med nami čedalje manj zanimanja, dasi se drugod (po Nemčiji) čedaljebolj zavedajo, kolikega pomena je misijonsko gibanje, osobito v sedanjem času. Doneski, ki jih zbira vodstvo »Dejanja sv. Detinstva«, se krčijo — kljub temu, da se je za razširjenje in za razvoj tega Dejanja zadnja leta mnogo storilo. Res je, da so se darovi porazdelili, ker se po nekaterih krajih bolj zanimajo za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, toda »Dejanje sv. Detinstva« radi tega ne sme škodeti trpeti. Čudno je, ako se poudarja, da ravno katoliške države zaostajajo v skrbi za misijonsko delo in da Avstrijo glede doneskov za sv. Detinstvo prekaša še celo siromašna Italija. Na vrhuncu je sedaj Nemčija, ki je že prekosila Francijo in ki je sedemkrat toliko zbrala v ta namen, kot cela avstro-ogrska država.

Pri nas na Kranjskem je več kot 300 samostojnih duhovnij in župnij, a »Dejanje sv. Detinstva« je vpeljano samo na 133 krajih. Marsikje se ustanovi, pa kmalu preneha vsled selitve gg. duhovnikov. V tekočem letu so se nabrale tuintam izredno lepe vsote, iz 50 podružnic pa sploh ni bilo še pošiljatev.

Prav bi torej bilo, ako bi se tudi ta stvar poživila in ostala vsaj na prvotni višini. Knjižice, ki jih dobivajo deležniki vsako leto, imajo poleg zanimivih poročil iz misijonskih krajev tudi mnogo v zgojnih drobtin in marsikaj takega, kar bo otrokom služilo za zabavo, obenem pa za duševno izoliko. Že z ozirom na to je vredno, da se širi »Dejanje sv. Detinstva«. Čim več članov, tem več knjižic in tem večja korist!

V **katoliško Cerkev** je prestopilo veliko število pravoslavnih Bolgarov, živečih v krajih okrog Dobruše na Rumunskem. Ker jim niso dovolili šol in božje službe v domačem jeziku, so naznanili vladi, da stopijo v katoliško Cerkev. Nadškof Netzhammer je prosil sv. očeta, naj jim določijo lastnega škofa.

Podobe iz misijonskih dežel. V tej knjigi Družbe sv. Mohorja je na str. 67—112 mnogo zanimivega branja o misijonih v onih krajih, kjer sedaj divja najhujša vojska.

Balkanski odsek »Apostol. sv. Cirila in Metoda. Naš oklic za pomoč bolgarskim sirotam in ranjencem je bil po vsej naši domovini prijazno sprejet. Dasi je bil čas zelo kratek in je bilo treba v malo dneh vse odposlati, smo vendar od vseh strani prejeli nepričakovano veliko darov v blagu in denarju. V 14 dneh se je nabralo perila in posteljnine za 18 velikih zabojev, ki smo jih odposlali v Sofijo in v Plovdiv v Bolgarijo. Podrobnejše poročilo o darovih v blagu prinesemo prihodnjič. Darovi v denarju so izkazani v tej številki; med darovi je mnogo takih, ki so namenjeni še posebej za naše misijone. Najpristrčnejša zahvala vsem darovalcem in darovalkam. Bog povrni!

Naša rojakinja S. Lucina v Airiki.

Predavanja o katoliških misijonih na Balkanu. Tajnik »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« je zbral nad 60 krasnih skioptičnih slik iz naših misijonov v Carigradu, Macedoniji, odrinski okolici in Bolgariji; te slike je doslej kazal in pojasnjeval v treh predavanjih, in sicer v Ljubljani, Kranju in v Borovnici. Predavanje in slike so povsod zbudile veliko zanimanja in navdušenja za naše bedne brate na Balkanu; pri teh predavanjih so se nabrale velike svote za naše misijone. V nedeljo dne 17. novembra je bilo misijonsko predavanje s slikami v Šenčurju pri Kranju, potem v Komendi, Novem mestu, Trziču, Šmartnem pri Kranju in Smledniku. Po božiču lahko pridejo na vrsto drugi kraji, kjer imajo skioptikon.

Lepe misijonske razglednice je založilo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. Doslej so na razpolago štiri različne vrste razglednic, ki predstavljajo lepe prizore iz verskega življenja in misijonskega delovanja med Bolgari: 1. Bolgarski otroci prosijo pomoči (trije ljubki kat. bolg. otročiči). 2. Bolgarski dečki prejemajo sv. obhajilo za svoje dobrotnike. 3. Šola bolgarskih evharistik (misijonskih sester sv. R. T.) v Paliorcih v Macedoniji. 4. Poljedelška šola sv. Izidorja pod vodstvom evharistik v Paliorcih v Macedoniji. V kratkem bodo na razpolago še dve novi vrsti razglednic, namreč en prizor iz delovanja slovenskih usmiljenk v Macedoniji in skupina macedonskih vstaških četašev. Razglednice se prodajajo po 10 vinarjev v prodajalni Katol. tisk. društva (Ničman) v Ljubljani. V večjih množinah (najmanj po 50) naj se naročajo naravnost pri Apostolstvu v Ljubljani, Semeniška ulica. Za Božič, novo leto in ob drugih prilikah rabite naše razglednice!

Iz Derviške Mogile. Nova cerkva je že pod streho, sicer pa še ni popolnoma dodelana. Ker je zmanjkalo denarja, zato se je misijonar Bazilij Gešev sam lotil dela. Pri misijonarjih v Kara-Agaču si je izposodil različno orodje, žago, sekiro in druge stvari, in zdaj kar sam izvršuje razna tesarska in mizarska dela; sam bo naredil strop, okna in še nekatere potrebne stvari. Misijonarjeva roka seveda ni vajena takega dela, pa gorečnost za razširjanje svete vere vse premaga. Morebiti se bodo prijatelji naših misijonov še kaj spomnili Derviške Mogile.

Dobre knjige.

Katekizemček o pogostnem sv. obhajilu. Na od več strani izraženo željo se je ta katekizemček iz »Bogoljuba« (6. števil., 1912) ponatisnil v poseben zvezčič, ki se dobi naprodaj v Ničmanovi prodajalni. Ta katekizemček je res prikupljiv; odgovori jasni, točni, prepričevalni, neizpodbitni. Za pospeševanje pogostnega svetega obhajila med otroci in odraslimi zelo priporočljiv. Morda je koristnejše otroku mesto podobice dati v roke to praktično in koristno berilce. Bodi priporočeno posebno prijateljem mladine, staršem in vzgojevalcem; pa tudi odraslim ne bo škodovalo.

Mati čudovita. Šmarnice. Spisal dr. Jož. Jerše. Te šmarnice, ki jih je gospod profesor sam govoril preteklo leto pri sv. Petru v Ljubljani, so v tisku in bodo kmalu izšle.

V Ničmanovi prodajalni so izšle »**Male dnevnice bl. Device Marije**«. En izvod stane 20 vin. Dobiček po pokritju tiskovnih stroškov se bo obrnil za misijone v vzhodnih deželah. Te dnevnice so točen prevod iz rimskega brevirja.

Vabilo na III. slovenski protialkoholni kongres.

ki ga priredita Protialkoholna zveza „Sveta vojska“ in Društvo zdravnikov na Kranjskem ob desetletnici protialkoholnega gibanja na Slovenskem.

Čas kongresa: Nedelja, dne 29. in ponedeljek, dne 30. decembra 1912.

Kraj zborovanja: Velika dvorana hotela „Union“. Vhod od spredaj: z Miklošičeve ceste.

I. nedelja, 29. decembra:

Ob 8. uri v stolnici tiha sveta maša v namen kongresa. Pričetek zborovanja ob 9. uri dopoldne,

Razpored:

- a) Dopoldne: Otvoritev.
 Nagovor predsednika Društva zdravnikov dr. Demetra viteza Bleiweisa-Trsteniškega.
 Nagovori uradni zastopnikov.
 Pozdrav zastopnika hrvaške protialkoholne organizacije.

Predavanja:

1. Janez Ev. Kalan: Zgodovina protialkoholnega boja na Slovenskem.
2. Dr. Avgust Levičnik: Alkohol in tuberkuloza.
3. Ces. svetnik Gustav Pirc: Alkohol s kmetijsko-gospodarskega stališča.
4. Dr. Otmar Krajec: Alkohol in poškodbe — s posebnim ozirom na izkušnje na balkanskih bojiščih.

b) Popoldne ob 2.;

5. Sodni svetnik Fr. Milčinski: Alkoholizem, kapitalizem, birokratizem.
6. Dr. Anton Schwab (Celje): Poljudna zdravniška predavanja o alkoholizmu.

7. Učiteljica Antonija Štupca (Maribor): Ženstvo — v boj proti pijančevanju!

8. Skioptične slike o alkoholizmu. Kaže in razlaga L. Puhar. K temu predavanju je povabljen posebno delavstvo.

Zborovanje društva zdravnikov v „srebrni dvorani“.

II. V ponedeljek, 30. decembra:

Pričetek ob 9. uri zjutraj.

- a) Dopoldne: Otvoritev.
 Nagovor predsednika Društva zdravnikov.

Predavanja:

1. Ravnatelj dr. Janko Bezjak (Gorica): Vpliv alkohola na vzgojo.
2. Učiteljica Antonija Štupca: Sveta vojska v šoli.
3. Nadučitelj Rudolf Horvat: Alkoholizem in politika.
4. Katehet Ivan Tomažič: Alkoholizem v katehezi.

b) Popoldne ob 2.:

5. Dr. Anton Schwab: Fiziološki učinki alkohola na človeško, posebno na otroško telo. Demonstracija s preparati.

6. Učitelj Miloš Svanjak (Korosko): Alkoholizem na Koroškem in narodna obramba.

Nato: Občna zborovanja duhovske in učiteljske protialkoholne zveze.

Razgovor:

- a) Zakaj protialkoholno delo tako počasi napreduje?
- b) Kako doseči, da bi se delo po celi deželi intenzivno začelo?
- c) Katero orožje proti pijančevanju dajejo sedanje postave?

Za ponedeljek so posebno povabljeni gg. učitelji in katehetje, vstop pa je dovoljen vsakomur.

Posebej so še povabljeni izvenkranjski Slovenci, ker shod je vseslovenski. — V ponedeljek ob 1. uri popoldne v veliki dvorani sestanek izvenkranjskih zastopnikov, kjer se bodo zasnove pokrajinske centrale za Štajersko, Koroško, Goriško in Tržaško.

17. novembra so menda nekateri že prišli na kongres, ki je bil v predzadnji številki »Bogoljuba« naznanjen, a je bil po vseh drugih listih preklican; »Bogoljub« pa, ker do takrat ni več izšel, ga ni mogel preklicati. Zdaj bo pa shod gotovo 29. in 30. decembra in Vas tudi z a g o t o v o p r i č a k u j e m o. Kateri pa ne morete priti, pa m o l i t e (morda tudi sv. obhajilo darujete) za srečen uspeh tega tako potrebnega, pa takó silno težkega dela,

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka družina na štajarskem za pomoč v nadlogah. — Neki mladenič s štajarskega, da bi ga Bog rešil iz neke stiske. — Neka deklica, da bi dobila nazaj dušni mir. — Neki mladenič za milost pravega spoznanja. — Neka oseba za pravo spoznanje. — Neka družina za potrpljenje in srečno zadnjo uro njenim udom. — Neki grešnik v silno žalostnem stanju. — Vse že priporočene, pa ne izpolnjene zadeve.

ZAHVALE.

F. Žurman, Sv. Jošt-Stopiče. — Neka redovnica na Koroškem. — Neka Marijina družabnica, po krivem tožena. — T. M. iz Ljubljane za ozdravljenje po lurški vodi.

DAROVI.

Za bolgarske sirote: M. Kostanjevec zbral 41 K 10 vin., katere so darovali: F. Cerar 3 K, Šoukal 2 K, J. Papež 2 K, gospa Fabijanová 2 K, zbirka pri g. Fabijanu 4 K, služabništvo uršulinskega samostana 4 K, J. Fabijanová, M. Kosta-

njevac, M. Humek, F. Jereb, R. Hladnik, Lazar, Legvart, dr. Podobnik, A. Pevc, A. Mikuž, F. Kristan, Možina, dr. Tomažič, Štuhec-Dejak-Lampič, K. Kmet, J. Šusteršič, A. Šelko, J. Golar, Černe, Černe po 1 K, neimenovan 2 K.

Za bolgarske sirote v odrinski okolici: Neimenovana s Planine 10 K; neimenovana iz Ljubljane 2 K.

Za bolgarske misijone: Neim. iz zavodov 3 K; Ana Mandelc 15 K; s Križa pri Komendi (Karaagač), zbirka 16 K; za Macedonce župnik Meško 2 K; za cerkev v Ak-Bunarju neim. 5 K.

Darovi za balkanski odsek »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«.

I. izkaz, skupno 1272 K 80 vin., je bil objavljen v »Slovincu« dne 18. novembra.

II. izkaz.

F. Ferjančič 20 K. — Kaplan F. Spindler v Brezicah 3 K. — U. Zevnik, Dunaj, 5 K. — Slušatelj združne šole 5 K. — Prof. dr. J. Svetina 20 K. — Župnija Vreme 30 K 40 vin. — M. Obran 5 K. — Svetnik A. Lesjak iz št. Jerneja 50 K, katere so darovali: Posojilnica 30 K, I. Saje 2 K, F. Novoselc 3 K; A. Lesjak, P. Likar, I. Drešar po 5 K. — Občinski odborniki in občina Vinica 30 K. — M. Vilar 10 K. — Župnik S. Žužek 20 K. — Župnija šenturska gora 12 K 50 vin. — Hranilnica v Kandiji pri Novem mestu namesto venca † msgr. A. Peterlinu 50 K. — Posojilnica v Komendi 20 K. — Župnik Iv. Soukup zbirko 15 K. — U. Brumen, Sušak, 10 K. — Ciril-Metodova bratovščina v Čadramu 40 K. — Župnik F. Repolusk v št. Vidu na Štajarskem 2 K. — Kaplan F. Kodrič v Šmartnu na Štajarskem, zbirka 50 K. — Posojilnica v Čadramu 20 K. — M. Kopic, Dunaj, 15 K. — J. Jamnik 5 K. — J. Golobič, Ljutomer, 10 K. — Neimenovana družba 24 K. — Jurjevčič 2 K. — Ažbe 1 K. — Seunig 2 K. — Širnik 3 K. — A. Cedilnik 2 K. — M. Vabič 1 K. — Neimenovan 2 K 40 vin. — Ljublj. konsumno društvo 5 K. — K. Erijavc zbrala 7 K 50 vin. — K. Aleš 2 K. — Dekan M. Sila 10 K. — Jožefa Košir v Studenicah zbrala 30 K 40 vin. — Zbirka idrijskih žen in deklet 20 K. — M. Nerat 20 K. — Marija Černe 10 K. — Župnik Podlipnik 10 K. — Rodbina J. Vode 10 K. — Župnija Ihan 18 K 70 vin. — A. Marinšek v Šmihelu 5 K. — A. Janežič v Reki zbral 28 K. — Ana Beruča 5 K. — Župnik M. Jereb v Sp. Brniku zbral 14 K. — Zbirka iz Črne pri Prevaljah 51 K. — Marijina družba na Sladki gori na Štajarskem 6 K. — Knjižgovodja Mali 5 K. — I. Gestrin 2 K. — V prodajalni Katol. tiskovnega društva (Ničman) se je nabralo 28 K 30 vin. — Gospodična Modic zbrala 5 K 50 vin. — Gospodična Cerar zbrala 40 K 30 vin. — Trgovec A. Škof 2 K. — M. Živalič 5 K. — Družina Götz 2 K 20 vin. — Anžela Češnovar 3 K. — Ana Kunstek 2 K. — Franciška Bogataj 2 K. — Marija Kokol 3 K. — Ana Zupančič 4 K. — Angela Tomc 5 K. — J. Bončar 5 K. — A. Požlep 5 K. — I. Ločniškar 4 K. — Več neimenovanih in manjših darov skupno 36 K 40 vin. — Župnija Ihan 2 K (drugič). — O. B. Šalamun, Sv. Trojica na Štajarskem, zbral 15 K. — A. Bukovec pri Sv. Katarini na Topolu zbral 56 K 40 v. — Župnija Javorje nad Škofjo Loko 15 K. — Gospa Berta dr. Jankovičeva v Kozjem 63 K. — Marijina družba na Breznici 36 K 60 vin. — Fr. iz Žirovnice naknadno k prejšnji zbirki 10 K 20 v. — Dekleta iz Šmarce 28 K. — M. Strle 4 K 40 vin. — F. Finks na Toplicah zbral 16 K. — A. Standekar v Gradcu 20 K. — Skupno 1164 K 20 vin.

III. izkaz.

Jožef Somrak zbral 3 K. — Župnija Leskoviča 30 K 70 vin. — R. Hölbl 2 K. — Družina Ferk 4 K. — Mladenci s Klanca pri Komendi od »preže« 8 K. — M. Plemenitaš 10 K. — Župnik F. Zbašnik 10 K. — Upravništvo »Novega Časa« 85 K 60 vin. — M. Košir zbrala 4 K 79 vin. — Marijina družba v Mengšu zbrala 135 K. — Župni urad Stara Loka 21 K. — Župljani pri Mariji na Zili 4 K. — Artičani po župniku A. Bolko- viču 26 K 92 vin. — Neimenovana zbrala 16 K. — M. Martinčič 2 K. — J. Vidmar v Begunjah pri Cerknici zbrala 16 K 30 vin. — Neimenovana po gospej Schiffer- rer 40 K. — Vrhunc 5 K. — M. Seljak 2 K. — Dunajske Slovenke 38 K. — Župnik J. Zupanc 15 K 40 vin. — F. Miklavčič 10 K. — Župnija Sv. Gregor 25 K. — Zbirka pri Selaku v Škocjanu pri Mokronogu 10 K. — Župnija Vodice 40 K. — L. Rode 10 K. — Trgovec J. Mikl 10 K. — Župnik A. Lovšin 20 K. — Marijina družba pri Sv. Jakobu v Rožu 6 K. — F. Kadilnik 1 K. — Trije dijaki 1 K. — V glasbeni šoli »Ljubljane« zbrala prof. S. L. Gerbičeva v svojem razredu 28 K. — Več neimenovanih 42 K 10 vin. — Gospodična N. Fabjan zbrala 26 K 24 vin. — Župnija Ljubno 30 K. — Čisti dobiček od balkanskih razglednic 275 K. — Skupno 1014 K 5 vin.

Veliko darov je še preostalo za prihodnjic.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Kakor vidite, je razdelitev in razvrstitev v listu malo drugačna, kakor je bila zadnja leta. Na ta način urejevati list: tri liste v enem listu — trikrat skleniti in zopet znova začeti — je bilo tako težko, da ni bilo mogoče več vzdržati. Mislimo, da nova razvrstitev celoti ne bo v škodo; list je bolj enoten. — Danes je moralo izostati 7 dopisov, drugi so porabljeni. Za vprihodnje bo pa veljalo: Predolgi in pre- slabo pisani dopisi se ne spreje- majo. Poglejte dopis z Dobrove; kako kratek, — pa koliko pové! Mladeniška Mari- jina družba ima shod vsakih 14 dni! To je veliko! Hvale in posnemanja vredno, kjer morejo posnemati. In kakó je z zasebnimi shodi pri družbah, ki jih priporoča »Družbenik Mari- jin«, o tem nam nihče ne poroča. — K. F. . . . r. Povejte, odkod ste, da se Vam določijo nov iz- vod, če je bil prvi pokvarjen; kaj takega se lahko primeri. — A. L. Nemški »Bogoljub« se ne dobi; pač pa drugi podobni nemški listi. — M. K. »Dunajska legenda« bo malo težko za nas po- rabljiva; ima pre malo dejanske podlage.

Zdaj pa prosimo, da se boste dobro zasukli naši prijatelji, posebno vé dekleta: 28.000 »Bogo- ljuba« — 6000 novih — skusite, če le mogoče, sprayiti med ljudi! (V Marijinih druž- bah naj sploh velja pravilo: Kdor »Bogo- ljuba« nima, ali ga vsaj ne bere, ta ni za družbo!) Precejšna naloga Vas čaka; no, pa da bi taki junaki ne spravili tega skupaj, kot ste Vi! Bog naj Vam poplača Vaš trud, in duše v vicah, za katere boste trud daro- vali, naj se Vam izkažejo hvaležne!

Uredništvo sklenjeno 13. decembra.

Urejuje: Janez Ev. Kalan.

temu obhajilu, so pri sv. masi in molitvi v namen sv. očeta.

30. Četrtek. Sv. Hijacinta. Popolni odpustek tretjerednikom.

31. Petek. Zvel. Ludovika. Popolni odpustek tretjerednikom.

Darovi.

Darovi za cerkev sv. Jožefa: Vlč. g. Fr. Zhašnik, vlč. g. Fr. Ostrž, Iva Srebot po 5 K; delavke tobačne tovarne 100 K; od Sv. Jakoba ob Savi 120 K; gospa Fani Kulavic 20 K; več neimenovanih skupaj 320 K; Marjeta Hodnik 10 kron.

Za »Dejanje sv. Detinstva« (do 12. novembra) so poslali čč. gg.: K. Čerin, župnik na Bohinjski Belj, 13 K 40 vin.; J. Vrhovnik, mestni župnik trnovski v Ljubljani, 38 K; zavod ubogih šolskih sester de Notre Dame v Šmihelu 18 K; Alojzij Brečeljnik, kaplan v Cerkljah na Gorenjskem, 10 K; J. Meršolj, župnik v Retečah pri Škofji Loki, 12 K 58 vin.; J. Müller, župnik pri Devici Mariji v Polju, 44 K 80 vin.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Iz Košane 6 K; Jurij Flajnik, Joliet, 12 K; Fr. Bosuč 2 kroni.

Za Bosno: M. K. iz Ajdovščine 40 K; Ana Ovnjč 10 K; M. J., št. Jurij o. T., 5 K; za cerkev sv. Jožefa v Palah neimenovan 5 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovana 1 K 20 v.; neimenovan (v zahvalo in prošnjo) 20 K; J. Kotnik 1 K 50 vin.; A. Sedej 3 K.

Za odkup poganskega otroka: Franciška Kranjc 25 K.

Za najpotrebnejše afrikanke misijone (za sv. maše): † Franciška Kožamelj 100 K.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa: župnija Lučine 42 K 70 vin.

Za kitajske misijone: M. J., št. Jurij o. T., 3 K; iz Topolščice 5 K.

Za cerkev Jezusovega Srca na Beneskem: M. Kotnik, Dol, 10 K.

Za društvo sv. Marte v Gradcu: župnik Meško 3 K.

Za sv. Detinstvo: Iz Topolščice 5 K.

Za sv. maše: M. Rigler, Amerika, 8 + 2 K.

Za bolgarske misijone: T. Vračko 1 K; neimenovana 1 K; ljubljanski bogoslovci 35 K 55 v.; J. Kalin zbral pri konferenci v Kobaridu 22 K; neimenovana 1 K; neimenovan 5 K; prof. Dolenec 3 K; neimenovana 50 vin.; A. Korelc dala in zbrala 13 K 20 vin.; dekan J. Lavrenčič 20 K; katehet J. Hutter 20 K; župnik A. Cilenšek 7 K; F. Ferjančič 20 K; dr. J. Marinko 10 K; monsg. A. Zupančič 20 K; vodja dr. J. Lesar 10 K; prof. dr. A. Ušeničnik 20 K; stolni dekan M. Kolar 20 K; kn. šk. kancelar V. Steska 10 K; župnik V. Bernik 10 K; dekan J. Peternel 10 K; župnik J. Mikš 4 K; kanonik J. Sušnik 5 K; iz Tržiča po č. g. J. Potokarju 70 K; župljani v Kranju 62 K 10 vin.; pri predavanjih: v Borovnici 26 K 30 v., v »Unionu« po odšteti stroških 271 K 36 vin., v Kranju 62 K 40 vin.; župnija Sv. Katarina 6 K 44 vin.; župnik J. Šašelj 10 K; župnija Ribnica 40 K; križanska Marijina družba 102 K; župnik J. Leben 10 K; župni urad Kamnik 24 K; č. g. J. Bambič 5 K; neimenovana iz Ljubljane 2 K; Matija Šmid 20 K; župnik J. Trpin 5 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh: Ana in Terezija Sušnik 40 K; Slovenka iz Kaire 70 K; dobrotniki iz Celja 20 K; konvent nemškega viteškega reda 20 K.

Za Bolgare: Zbirka iz Smlednika 30 K; neimenovan 7 K; prof. F. Perné 6 K.

SUKNA

in modno blago za gospode in gospe prip. izvozna hiša

PROKOP SKORIKOVSKY in SIN
v Humpcu na Češkem.

Zelo zmerne cene.

Vzorca na zahtevo franko.
Na željo hočem dati takoj
izgotoviti gosposke obleke.

CEFIRI

3550

Dobro in ceno posteljno perje

Najboljši češki izvor!

Krščanska tvrdka!

1 kg novega sivega skubljenega posteljnega perja 2 K, boljsega K 2-40, polbelega K 2-80, belega K 4, boljsega K 6, snežnobelega za gospodo K 8, puha, sivega K 6, 7 in 8, puha belega K 10, prsnega puha K 12, cesarskega puha K 14, od 5 kg naprej franko.

Dovršene postelje

iz gostega rdečega, modrega, rumenega ali belega nanking blaga, 1 pernica okoli 180×120 cm velika z dvema zglavnicama vsaka ca 80×60 cm velika, zadostno napolnjena z novim sivim trpeznim perjem K 16, s polpuhom K 20, s puhom K 24, pernica sama K 12, 14 in 16, Zglavnica sama K 3, 3-50, in K 4, pernica ca 180×140 cm velika K 15, 18 in K 20, vzglavnica ca 90×70 cm velike K 4-50, 5 in K 5-50, spodnja pernica ca 180×116 cm velika K 13, 15 in K 18. Otročje postelje, posteljne preobleke, platnene rjuhe, flanelaste odeje, koltri modroci itd. najceneje razpošilja po povzetju, od 10 K naprej franko

JOSIP BLAHUT, DEŠENICE 36 (Češki les).

Za neugajajoče zamena ali denar nazaj. Zahtevajte ilustrovani cenik zastoj in franko.

Josipina Globelnik,

Ljubljana, Prečna ulica šte. 6.

se priporoča prečastiti duhovščini za izde'ovanje zastav in drugih cerkvenih ročnih del po nizki ceni. 3063 3

Naročajte in priporočajte Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1'50 K, lepše 1'90 K.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

olje za sluh

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhost, tečenje iz ušes, šumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano. Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi. — Dobiva se samo v lekarni pri „Crnem orlu“ na Novem trgu v Celovcu. 2588

Pri nerednem želodcu

se rabi najuspešneje tek vzbujajoče, prebavo pospešujoče, mlo odvajajoče, gorečico, pehanje in krče odstranjajoče domače sredstvo dr. Rose balzam za želodec iz lekarne dr. B. Fragner-ja, Praga III. 520. Steklenice po K 2— in K 1— v vseh lekarnah. Po pošti pri predplač. K 2'80 ena stekl. franko.

Pristno le s to
verstv. znamko!

Ceno češko posteljno perje.

Kilo sivega puljenega K 2—, boljšega K 2'40, polbelega K 3'60, belega K 4'80, prima kakor puh mehkega K 6—, veleprima K 7'20, najboljša vrsta K 8'40. Izredno fino snežnobelo K 9'60.

Zgotovljene postelje

iz gostonitnega rdečega, višnjevoga, belega ali rumenega nankinga, dobro napolnjene, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga, 116 cm široka po K 10—, 12—, 15—, 18—, 20 cm dolga, 140 cm široka po K 13—, 15—, 18—, 21—, zglavnica 80 cm dolga, 58 cm široka po K 3—, 3'50, 4—, 40 cm dolga, 70 cm široka po K 4'50, 5'50, 6—. Zamena dovoljena, za neugajajoče denar nazaj. Cenovniki franko in poštne prosto vsakomur.

Benedikt Sachscl, Lobes pri Pliznu 159. Češko

Na obroke

3834

K 4— mesečno se pošilja na vse strani. Naročila za Božič se prosijo pravočasno. Kdor hoče kupiti prvovrstno srebrno remont. uro, naj pošlje takoj svoj natančen naslov tvrdki

R. LECHNER, zaloga zlatnine
LUNDENBURG 102, Morava.

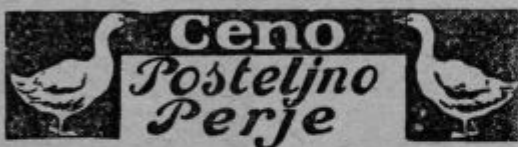
Športni jopiči in moški telovniki iz kameline dlake

kakor tudi Beckovo perilo iz kameline dlake proti trganju, revmatizmu in ishlji, samo pristno blago in po najnižjih tovarniških cenah. — Specialna tovarna na električni obrat izdelkov iz kameline dlake, svitira, kap, ogrevalnikov za trebuh, kolena in sapasti itd. itd. in za vse športne predmete za lov in zimski šport

M. Beck, Dunaj XIX,
Hauptstrasse 30/43.

Podružnici: Karlovi vari in Marijini vari.
Natančneje v ceniku, ki se pošlje vsakemu na željo zastonj in poštne prosto. 3256

1 kg sivega skubljenega K 2—, boljšega K 2'40, pol belega prima K 2'80, belega K 4—, finega mehkega puha K 6—, prvovrstnega K 7—, 8— in 9'60. Sivoga puha K 6—, 7—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rudečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3'50, 4. Pernice 200×140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90×70 cm velike K 4'50, 5, 5'50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180×116 cm velike K 13 in 15, razpošilja od 10 K dalje franko proti povzetju ali naprej vplačilu

Maks Berger, Dešenica št. a 236, Češki les.

Nikar riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. — Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastonj.

*Lastna tovarna
ur v Svici*

1887

Zahtevajte „JUBILEJNICENIK“ zastonj

1912

Fr. Čuden, Ljubljana.

2326

Pazite blagohotno
na ta-le znak
pravega
: Franekovega :
pridatka za kavo

Varujte se pred
ponaredbami!

Poučite tudi Vašo
kuhario, da pazi
na : kavin mlinček :

Tovarna v Zagrebu.

Bogata zaloga 162 (12)

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
:: :: dame. :: ::

163 (12)

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih očes, bradavic in
trde kože tekom 3 dni brez bolečin ne odpravi
moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku
z jamstvenim pismom **1 krono**. 2216

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Poizkus prepriča,

da je praško domače zdravilo

Pristno le s to
varstv. znamko!

iz lekarnе B. FRAGNER-ja,
Praga III, bol in šajočv, vne-
tje omiljuče, hladno, zdrav-
ljenje pospešujoče antiseptičko
mazilo v vsakem gospodinj-
stvu neobhodno potrebno. -
Škatlje le po 70 v. v vsaki lekarni.

3022

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbe za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvažuje skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinske šole“ in snujejo gospodinski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila obježnem tudi gospodinjam, ki ne morejo v solo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila

∴ Solam in gospodinjam sestavila ∴

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinske šole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Sesti natis priredila

∴ **S. M. Felicita Kalinšek** ∴

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinski šoli“ v Ljubljani.

Sesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe K 3·—, fino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.